

Δημήτρης Γραμμένος

1+1 = μπλε:

Μια φανταστική παράσταση

31 Ιανουαρίου 2016

Ο Δημήτρης Γραμμένος είναι Κύριος Ερευνητής στο Ίδρυμα Τεχνολογίας και Έρευνας (ΙΤΕ) στον τομέα της Επικοινωνίας Ανθρώπου-Υπολογιστή (HCI) και είναι πιστοποιημένος αξιολογητής των Torrance Tests of Creative Thinking. Έχει δημιουργήσει τη δραστηριότητα «Σχεδιαστές του Μέλλοντος» στο πλαίσιο της οποίας αναπτύσσει και οργανώνει βιωματικές εμπειρίες που εισάγουν την έννοια και την πρακτική της Δημιουργικότητας και της Δημιουργικής Σκέψης σε παιδιά, γονείς, εκπαιδευτικούς και το ευρύ κοινό. Το 2007, εκδόθηκε το παιδικό εικονογραφημένο βιβλίο του «Η συναυλία των χρωμάτων» (Άγκυρα) και το 2020, το κόμικ «Ο GDPR και οι 40 κλέφτες» (Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης), το οποίο κέρδισε το Λογοτεχνικό Βραβείο Αναγνώστη 2021 στην κατηγορία Βιβλίο Γνώσεων. Έχει επίσης γράψει δύο παιδικά θεατρικά έργα, το «Ο Βασιλιάς των Παραμυθιών» που κέρδισε το 3ο βραβείο στον Διαγωνισμό Θεατρικού Έργου 2014 του Δη.Πε.Θε Βορείου Αιγαίου και το «Οι Κλέφτες των Ονείρων».

Email: gramenos@ics.forth.gr

CV: <https://www.ics.forth.gr/person/Grammenos/Dimitrios>

Το θεατρικό έργο «1+1 = μπλε: Μια φανταστική παράσταση» του Δημήτρη Γραμμένου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Μάγος

Λουίζα

Ντόπιος

Δασκάλα

Αρνί

Μπιπ Μπιπ

Μπαμπάς

Σημείωση: Εκτός από τον Μάγο και τη Λουίζα, όλοι οι υπόλοιποι χαρακτήρες δεν εμφανίζονται ποτέ μαζί στη σκηνή. Επομένως, μπορούν να παιχθούν ακόμη και από έναν μόνο ηθοποιό.

Περίληψη

Το έργο ξεκινά ως μια ερασιτεχνική ταχυδακτυλουργική παράσταση από έναν μαθητευόμενο μάγο και τη «φανταστική» βοηθό του. Στη συνέχεια, οι δυο τους ξεκινούν ένα ταξίδι μεταμόρφωσης μέσα στο κεφάλι του μάγου. Κατά την περιπλάνησή τους, εξερευνούν διάφορες πτυχές της δημιουργικότητας και της δημιουργικής σκέψης, ενώ ταυτόχρονα, με την ενεργή συμμετοχή του κοινού, προσπαθούν να βρουν δημιουργικές λύσεις στα θέματα που αντιμετωπίζουν προκειμένου να καταφέρουν να επιστρέψουν πίσω στον «πραγματικό» κόσμο.

Για τον Σπύρο και τον Νίκο

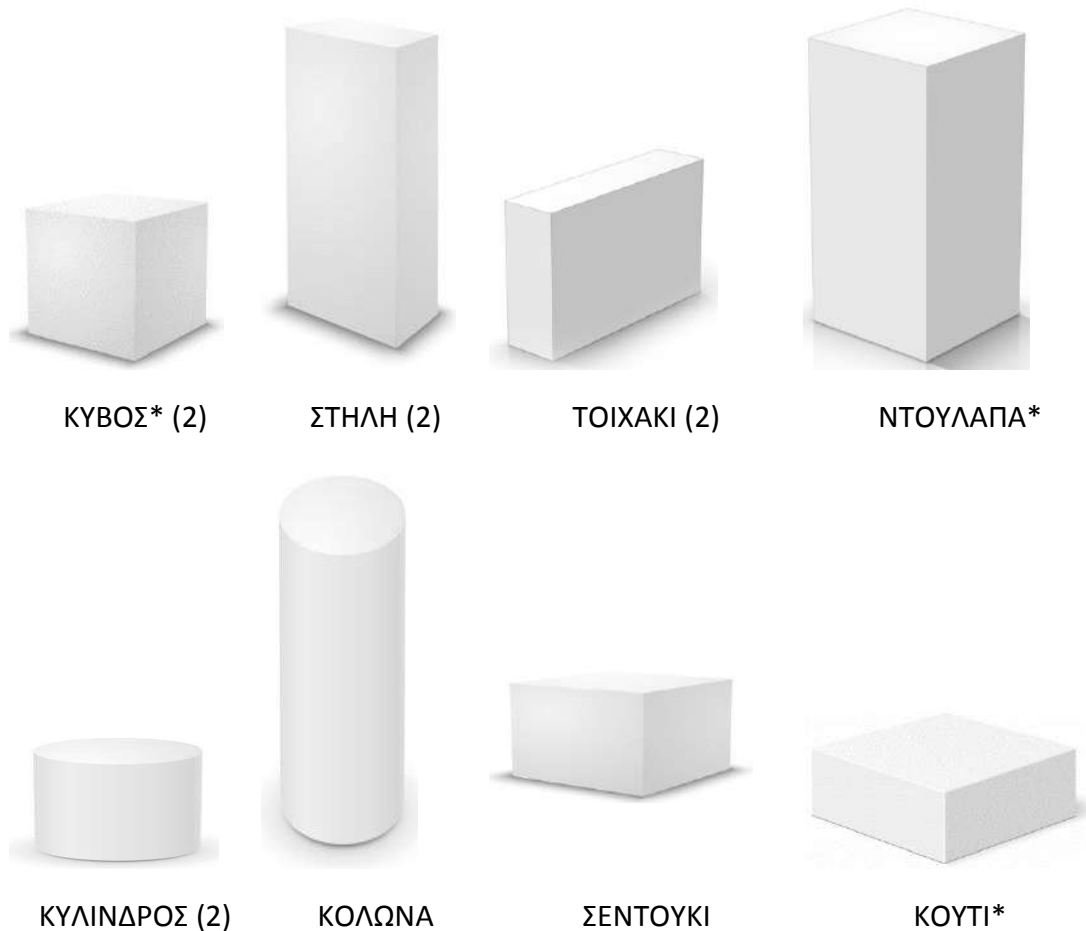
1+1 = μπλε: Μια φανταστική παράσταση

Σε κάθε θεατή προσφέρεται ένας πλαστικός φάκελος που απέξω γράφει «Φανταστικά Υλικά» και περιλαμβάνει: μερικά χαρτάκια post-it, ένα στυλό, ένα λευκό χάρτινο πιάτο, ένα κομμάτι αλουμινοχαρτο, 2 λευκές σελίδες και μια εκτυπωμένη σελίδα.

Όταν το κοινό δημιουργεί, τα φώτα της πλατείας είναι αναμμένα, όταν αλληλεπιδρά λίγο πιο χαμηλά, όταν παρακολουθεί πολύ χαμηλά ή σβηστά. Κοντά στο κοινό υπάρχουν μερικοί βοηθοί με μικρόφωνα και στα κινητά έχουν μια εφαρμογή που τους επιτρέπει να βγάζουν μια φωτογραφία και να τη στέλνουν να παρουσιαστεί στην ψηφιακή προβολή.

Χρησιμοποιείται ψηφιακή προβολή για το υπόβαθρο (background). Τα σκηνικά περιλαμβάνουν μόνο λευκά γεωμετρικά στερεά, τα οποία, ανάλογα με το τρέχον πλαίσιο, μετασχηματίζονται σε διαφορετικά αντικείμενα μέσα από τη φαντασία των συντελεστών και του κοινού. Σε αρκετά από αυτά ανοίγει η μια πλευρά και λειτουργούν ως κουτιά.

Ενδεικτικά σκηνικά αντικείμενα (* = ανοιγόμενο - σε παρένθεση πόσα υπάρχουν):

1. Εισαγωγή

Στην οθόνη προβάλλεται μια σκηνή θεάτρου. Η πραγματική σκηνή είναι σκοτεινή και το κέντρο της πέφτει μια δέσμη φωτός. Εκεί υπάρχει ένας ΚΥΒΟΣ. Μέσα του είναι ένας φάκελος με «φανταστικά υλικά» σαν αυτόν που έχει δοθεί στο κοινό. Αρχίζει να παίζει μουσική, «The Entertainer» του Scott Joplin. Εμφανίζεται ο ΜΑΓΟΣ. Είναι ντυμένος με μπλουτζίν και κοντομάνικο, αλλά φορά μαύρο ημίψηλο καπέλο, κάπα και κρατά ένα ραβδάκι. Πλησιάζει το κοινό και κάνει μια βαθιά υπόκλιση βγάζοντας το καπέλο.

ΜΑΓΟΣ: Αγαπητές κυρίες, κύριοι, παιδιά και επισκέπτες από άλλους πλανήτες (συνωμοτικά προς το κοινό) Ποτέ δεν ξέρεις!

Καλώς ήρθατε στην παράστασή μας! Για όσους δεν με γνωρίζετε, είμαι ο περίφημος μάγος Ματζεστίκ!

Πριν ξεκινήσουμε, σκέφτηκα να σας πω δυο λογάκια για να ξέρετε τι σας περιμένει.

Η παράσταση, όπως ίσως διαβάσατε στην αφίσα, ονομάζεται 1+1 = μπλε και έχει 3 πολύ ιδιαίτερα χαρακτηριστικά:

Πρώτον. Γεννήθηκε σε μαιευτήριο. Όχι δεν σας κάνω πλάκα. Δεν εννοώ ότι βγήκε μέσα από την παραφουσκωμένη κοιλιά κάποιας εγκύου. Απλώς, ο συγγραφέας μας, είχε επισκεφθεί τη σύζυγό του στο μαιευτήριο και, όταν κάποια στιγμή αποκαμωμένος έγειρε λίγο σε ένα στενό και άβολο καναπεδάκι, γεννήθηκε η ιδέα για ετούτο εδώ το έργο.

Δεύτερον. Η παράσταση αποτελεί ένα πειραματικό πείραμα. Και όπως όλα τα πειράματα, μπορεί κάτι να πάει στραβά. Βέβαια, επειδή στην περίπτωση μας πρόκειται για ένα πείραμα φαντασίας, αν αποτύχει - σε αντίθεση με τα πειράματα χημείας - δεν θα βγουν καπνοί, ούτε και θα σκάσει κάτι στα μούτρα μας. Έτσι ελπίζω τουλάχιστον. Στη χειρότερη περίπτωση δεν θα γίνει απολύτως τίποτα. Από την άλλη βέβαια, οφείλω να σας προειδοποιήσω, ότι τα πράγματα θα είναι πιο επικίνδυνα αν το πείραμα μας πετύχει. Γιατί τότε, ενδέχεται να αλλάξει ο τρόπος που σκέφτεστε. Και προσωπικά γνωρίζω πολλούς ανθρώπους που δεν θα τους άρεσε καθόλου κάτι τέτοιο.

Τρίτο και τελευταίο. Αν παρατηρήσατε, η αφίσα έχει υπότιτλο «μια φανταστική παράσταση» (διατρέχει τον υπότιτλο νοητά με το χέρι καθώς τον «διαβάζει» σαν να είναι μπροστά του). Αυτό δεν το γράφει γιατί η παράσταση είναι εξαιρετική – που είναι, δεν το συζητώ. Το γράφει γιατί θα πρέπει ένας μέρος της να το φανταστείτε, καθώς θα παιχτεί αποκλειστικά μέσα στο κεφάλι σας!

Αυτά είχα να σας πω! Α, ναι. Κάτι ακόμα. Να θυμάστε ότι «Η ΣΟΒΑΡΟΤΗΤΑ ΒΛΑΠΤΕΙ ΣΟΒΑΡΑ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΣΚΕΨΗ»

(εμφανίζεται στην προβολή όπως η προειδοποίηση πάνω στα πακέτα από τα τσιγάρα) ή με άλλα λόγια, χαλαρώστε και διασκεδάστε ελεύθερα!

Πηγαίνει στον ΚΥΒΟ. Βγάζει το καπέλο του και το ακουμπά με την τρύπα προς τα πάνω.

ΜΑΓΟΣ: Ωραία λοιπόν, ξεκινάμε! Μαέστρο, μουσική αγωνίας παρακαλώ!

Ακούγεται ένα drum roll. Ο ΜΑΓΟΣ ανεμίζει το ραβδάκι.

ΜΑΓΟΣ: Άμπρα κατάμπρα, τζουμ ταρατατζούμ!

Κατεβάζει το ραβδάκι προς το καπέλο, αλλά λίγο πριν το ακουμπήσει σταματά.

ΜΑΓΟΣ: Για μισό λεπτό! Ας δοκιμάσουμε πρώτα κάτι διαφορετικό. Σας παρακαλώ κλείστε τα μάτια, αφήστε τη φαντασία σας να καλπάζει ελεύθερη και προσπαθήσετε να «δείτε» τι θα βγάλω μέσα από το καπέλο μου. Μαέστρο, λίγο μουσικούλα παρακαλώ για να εμπνεύσουμε το κοινό μας...

Ακούγεται μουσική για 2-3 λεπτά (Waltz No. 2 του Dmitri Shostakovich).

ΜΑΓΟΣ: Ωραία!

(Παίρνει το καπέλο, ανοίγει τον ΚΥΒΟ, παίρνει στα χέρια του τον φάκελο με τα «Φανταστικά Υλικά», κλείνει τον ΚΥΒΟ και ακουμπά πάλι το καπέλο πάνω.)

Τώρα θα ήθελα να ανοίξετε τον φάκελο με τα «Φανταστικά Υλικά» σας, να βγάλετε το στυλό και ένα κίτρινο χαρτάκι post-it *(τα βγάζει και τα δείχνει)* και να σκισάρετε ή να περιγράψετε με λέξεις αυτό που φανταστήκατε να βγαίνει από το καπέλο μου. Μαέστρο...

Ακούγεται μουσική για 2-3 λεπτά. Ο ΜΑΓΟΣ κάνει νόημα να σταματήσει. Πλησιάζει την άκρη της σκηνής.

ΜΑΓΟΣ: Μήπως κάποιος θα ήθελε να μοιραστεί αυτό που φαντάστηκε;

Δείχνει με το ραβδάκι ποιος να απαντήσει. Ένας βοηθός πηγαίνει κοντά και δίνει μικρόφωνο. Αν υπάρχει ζωγραφιά τη βγάζει φωτογραφία και τη στέλνει στην προβολή. Ο ΜΑΓΟΣ σχολιάζει, π.χ. «Ενδιαφέρον!», «Καλό!», «Πλάκα μου κάνεις;». Μετά από λίγο επιστρέφει κοντά στο καπέλο.

ΜΑΓΟΣ: Λοιπόν, το πείραμά μας μπορεί και να πετύχει απόψε. Τώρα παρακαλώ κλείστε όλοι τα μάτια σας για άλλη μια φορά και φανταστείτε με να βγάζω μέσα από το καπέλο αυτό ακριβώς που σκεφτήκατε. Έτοιμοι; Αβάντι Μαέστρο!

Ακούγεται το drum roll. Ο ΜΑΓΟΣ ανεμίζει το ραβδάκι. Το χτυπά στο καπέλο ενώ ταυτόχρονα ακούγεται το καταληκτικό ΓΚΟΝΓΚ! Πλησιάζει το ελεύθερο χέρι του στο καπέλο.

ΜΑΓΟΣ: Λοιπόν, ελπίζω να φανταστήκατε κάτι πολύ καλό, γιατί πρέπει να ομολογήσω ότι μόλις χθες ξεκίνησα τα μαθήματα μαγείας μέσω Internet και είμαι ακόμα στο πρώτο βιντεάκι!

Φοράει το καπέλο στο κεφάλι και αρχίζει βγαίνει από τη σκηνή χορεύοντας και χαιρετώντας τον κόσμο ενώ παίζει το «The Entertainer». Λίγο πριν βγει από τη σκηνή του κόβει τον δρόμο η ΛΟΥΙΖΑ. Φορά στολή μπαλέτου και μαύρα δερμάτινα αρβυλάκια.

ΛΟΥΙΖΑ: *(τον σπρώχνει)* Έι, για πού το' βαλες; Ακόμα δεν εμφανίστηκα εγώ!

ΜΑΓΟΣ: *(σατισμένος)* Λουίζα; Τι κάνεις εσύ εδώ;

ΛΟΥΙΖΑ: Μα, την όμορφη βοηθό σου φυσικά! *(κάνει υπόκλιση στυλ μπαλέτου προς το πλήθος - με το ένα πόδι προς τα πίσω και πιάνοντας τις άκρες της φούστας)*

ΜΑΓΟΣ: Τι πράγμα;

ΛΟΥΙΖΑ: Μάγος χωρίς όμορφη βοηθό δεν γίνεται!

ΜΑΓΟΣ: Και γιατί έχεις ντυθεί μπαλαρίνα;

ΛΟΥΙΖΑ: Αυτή είναι η πιο σχετική στολή που είχα!

ΜΑΓΟΣ: Καλά, κι αυτά; *(δείχνει τα αρβυλάκια)*

ΛΟΥΙΖΑ: Έχει βάλει η μαμά τις πουέντ μου στο πλυντήριο. Άσε όμως τις πολυλογίες και πάμε να με παρουσιάσεις στο κοινό *(χαιρετά στα κλεφτά προς την πλατεία και χαμογελά)*.

ΜΑΓΟΣ: Μα, μόλις τελείωσα.

ΛΟΥΙΖΑ: Πας καλά; Μάζεψες εδώ όλον αυτό τον κόσμο και σηκώνεσαι και φεύγεις;

ΜΑΓΟΣ: Μα...

ΛΟΥΙΖΑ: Δεν έχει μα και ξεμά! Προχώρα *(τον σέρνει από το χέρι)*.

Φτάνουν στο κέντρο τη σκηνής.

ΛΟΥΙΖΑ: Και τώρα παρουσίασέ με.

ΜΑΓΟΣ: Τι να κάνω;

Η ΛΟΥΙΖΑ ψιθυρίζει στο αυτί του ΜΑΓΟΥ.

ΜΑΓΟΣ: Με μεγάλη μου χαρά σας παρουσιάζω την όμορ..

Η ΛΟΥΙΖΑ σκουντά τον ΜΑΓΟ.

ΜΑΓΟΣ: ... την πανέμορφη βοηθό μου, Λουίζα.

Η ΛΟΥΙΖΑ ψιθυρίζει στο αυτί του ΜΑΓΟΥ.

ΜΑΓΟΣ: Παρακαλώ υποδεχθείτε τη με ένα θερμό χειροκρότημα!

Γίνεται παύση. Ο ΜΑΓΟΣ είναι αμήχανος.

ΜΑΓΟΣ: Και τώρα, τι;

ΛΟΥΙΖΑ: Τι, τι; Κάνε μαγικά. Αυτό δεν ήρθε να δει ο κόσμος;

ΜΑΓΟΣ: Μα, δεν ξέρω κανένα. Το μόνο μάθημα που πρόλαβα να παρακολουθήσω στο YouTube ήταν για την είσοδο του μάγου στη σκηνή. Μετά με πήρε ο ύπνος.

ΛΟΥΙΖΑ: Σοβαρά;

ΜΑΓΟΣ: Σοβαρότατα.

ΛΟΥΙΖΑ: Δεν πειράζει. Αυτοσχεδίασε!

ΜΑΓΟΣ: Δηλαδή;

ΛΟΥΙΖΑ: Χρησιμοποίησε τη φαντασία σου. Έτσι δεν είπες στον κόσμο;

ΜΑΓΟΣ: ΟΚ, λοιπόν. Ας το δοκιμάσουμε. Θα χρειαστώ μια ντουλάπα.

ΛΟΥΙΖΑ: Κανένα πρόβλημα.

Ο ΜΑΓΟΣ κοιτάζει τη ΛΟΥΙΖΑ με απορία. Αυτή βγαίνει από τη σκηνή και επιστρέφει με την ΝΤΟΥΛΑΠΑ (έχει πόρτα και πρέπει να χωρά να μπει μέσα αυτή και ο ΜΑΓΟΣ, το εσωτερικό της πόρτας έχει καθρέφτη – μπορεί να είναι απλά αλουμινόχαρτο). Το αφήνει λίγο πιο πέρα από τον ΚΥΒΟ.

ΛΟΥΙΖΑ: Αυτή εδώ κάνει;

ΜΑΓΟΣ: Ναι, μια χαρά είναι. *(ανοίγει την πόρτα)* Τώρα μπες μέσα.

ΛΟΥΙΖΑ: Α, πα, πα! Δε μπορώ, έχω κλειστοφοβία!

ΜΑΓΟΣ: Πλάκα μου κάνεις;

ΛΟΥΙΖΑ: Όχι σοβαρολογώ. Δεν γίνεται να μπεις εσύ;

ΜΑΓΟΣ: Μα εγώ είναι ο Μάγος!

ΛΟΥΙΖΑ: Τουλάχιστον να αφήναμε την πόρτα ανοιχτή;

ΜΑΓΟΣ: Μα το κοινό θα σε βλέπει!

ΛΟΥΙΖΑ: Κι αν έκλειναν τα μάτια τους;

ΜΑΓΟΣ: Πάλι; Κλείσε, κλείσε στο τέλος θα μου αποκοιμηθούν!

ΛΟΥΙΖΑ: *(προς το κοινό, μελιστάλαχτα)* Σας παρακαλώ! Κάντε το για μένα! Εντάξει;

ΜΑΓΟΣ: Τέλος πάντων, αφού συμφωνούν εντάξει. Άντε έμπα τώρα!

Η ΛΟΥΙΖΑ μπαίνει στη ντουλάπα, αλλά βγάζει έξω το κεφάλι.

ΛΟΥΙΖΑ: Να σου πω...

ΜΑΓΟΣ: (τσαντισμένος) Τι είναι πάλι;

ΛΟΥΙΖΑ: Δεν πιστεύω να με εξαφανίσεις.

ΜΑΓΟΣ: Που τέτοια τύχη...

Η ΛΟΥΙΖΑ ξαναμπαίνει στη ΝΤΟΥΛΑΠΑ.

ΜΑΓΟΣ: Και τώρα παρακαλώ κλείστε όλοι τα μάτια σας.

ΛΟΥΙΖΑ: (πετάγεται) Κι εγώ;

ΜΑΓΟΣ: ΝΑΙ ΚΙ ΕΣΥ!

ΛΟΥΙΖΑ: Α, δεν μπορώ! Σκιάζομαι.

ΜΑΓΟΣ: (θυμωμένος) Μα τι σόι βοηθός είσαι εσύ;

ΛΟΥΙΖΑ: Η μόνη που έχεις. Γι' αυτό πρόσεχε τα λόγια σου.

ΜΑΓΟΣ: Καλά, καλά. Εσύ άστα ανοιχτά. Σας παρακαλώ πολύ κλείστε όλοι οι υπόλοιποι τα μάτια σας. Θα μετρήσω ως το τρία και μετά ανοίχτε τα. Μαέστρο!

Ακούγεται το drum roll. Ο ΜΑΓΟΣ πάει μπροστά στη σκηνή κοντά στο κοινό και ανεμίζει το ραβδάκι.

ΜΑΓΟΣ: Έι, μην κρυφοκοιτάτε, σας βλέπω! ΕΝΑ, ΔΥΟ, ΤΡΙΑ!

Στο τρία, ακούγεται το ΓΚΟΝΓΚ. Σβήνουν τα φώτα της σκηνής για 2-3 δευτερόλεπτα, ακούγεται ένας ήχος τηλεμεταφοράς και μετά ξαναανοίγουν.

ΛΟΥΙΖΑ: Παναγίτσα μου!

Η ΛΟΥΙΖΑ βγαίνει τρομαγμένη από τη ΝΤΟΥΛΑΠΑ και πάει μπροστά στη σκηνή. Όταν φθάσει κοντά στον ΜΑΓΟ κάποιος με μαύρα ρούχα διακριτικά βγάζει τη ΝΤΟΥΛΑΠΑ από τη σκηνή.

ΛΟΥΙΖΑ: Τι έγινε; Διακοπή ρεύματος;

ΜΑΓΟΣ: Όχι, μόλις τηλεμεταφέρθηκες.

ΛΟΥΙΖΑ: Πλάκα μου κάνεις; Αφού εδώ ακριβώς ήμουν και πριν.

ΜΑΓΟΣ: Η αλήθεια είναι ότι το μέρος μοιάζει, αλλά είναι φανταστικό.

ΛΟΥΙΖΑ: Ε, δεν θα το έλεγα και φανταστικό. Καλούτσικο ίσως.

ΜΑΓΟΣ: Χμ, με το φανταστικό, εννοώ ότι το μέρος δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. Απλώς το φαντάζομαι.

ΛΟΥΙΖΑ: Και που ακριβώς βρίσκεται αυτό το *(κάνει αυτάκια με τα δάχτυλα)* «φανταστικό» μέρος για να 'χουμε καλό ρώτημα;

ΜΑΓΟΣ: Μα μέσα στο μυαλό μου φυσικά!

ΛΟΥΙΖΑ: Α, γι' αυτό έχει τόσο πολύ άδειο χώρο!

Ο ΜΑΓΟΣ σφίγγει τις γροθιές και τα δόντια.

ΜΑΓΟΣ: ΓΚΡΡΡ!

ΛΟΥΙΖΑ: Καλά μωρέ, μην τσαντίζεσαι. Μια πλακίτσα έκανα. Έτσι για να σπάσει ο πάγος. *(Απλώνει το χέρι)* Φίλοι;

ΜΑΓΟΣ: Φίλοι.

ΛΟΥΙΖΑ: Ωραία λοιπόν. Και τι θα κάνουμε τώρα εδώ;

ΜΑΓΟΣ: Δεν ξέρω. Απλώς σκέφτηκα ότι θα είχε πλάκα να ταξιδέψουμε μαζί για λίγο μέσα στο κεφάλι μου...

ΛΟΥΙΖΑ: *(ψευτογελά)* Χα! Χα! Ωραία, γελάσαμε. Τη σπάσαμε την πλάκα. Δε γυρνάμε πίσω τώρα; Θα με ψάχνει κι η μάνα μου...

ΜΑΓΟΣ: Λυπάμαι, αλλά δεν έχω ιδέα πώς θα γίνει αυτό.

ΛΟΥΙΖΑ: Μπαρδόν;

ΜΑΓΟΣ: Δεν το είχα πολυσκεφτεί πριν το κάνω, είναι η αλήθεια.

ΛΟΥΙΖΑ: Μήπως να ξαναέμπαινα στη ντουλάπα;

ΜΑΓΟΣ: Ποια ντουλάπα;

Η ΛΟΥΙΖΑ γυρίζει προς τα πίσω και βλέπει ότι η ΝΤΟΥΛΑΠΑ έχει εξαφανιστεί. Σβήνουν τα φώτα και πέφτει η αυλαία. Ακούγεται μουσική (The Entertainer).

2. Η Χώρα του ΞΕ

Στην οθόνη προβάλλεται μια πινακίδα δρόμου που γράφει 'ΞΕ'. Μπαίνει ο ΜΑΓΟΣ και ακολουθεί πίσω του ένας άλλος άντρας με μούσι που φορά τα ρούχα της ΛΟΥΙΖΑΣ. Στην άλλη άκρη είναι ένας ΝΤΟΠΙΟΣ ξαπλωμένος κάτω από μια ΚΟΛΩΝΑ πάνω στην οποία υπάρχει ένας ΚΥΛΙΝΔΡΟΣ (είναι «δέντρο»). Φορά ένα ψάθινο καπέλο που το έχει κατεβάσει στα μάτια του. Λίγο πιο μπροστά είναι τα 2 ΤΟΙΧΑΚΙΑ με χώρο ανάμεσα, ώστε να σχηματίζεται είσοδος και η ΣΤΗΛΗ (ως πινακίδα).

ΛΟΥΙΖΑ: Μα τι κάνουμε; Που πάμε; Γιατί περπατάμε τόση ώρα; Κουράστηκα!

ΜΑΓΟΣ: Ώχου, μωρέ Λου μη γκρινιάζεις άλλο. Σου εξήγησα ότι θα περιηγηθούμε μέσα στο κεφάλι μου μέχρι να βρούμε κάποια έξοδο. Αφού μπήκαμε, σίγουρα θα υπάρχει τρόπος και να βγούμε. Είμαι σίγουρος ότι αργά ή γρήγορα θα τον ανακαλύψουμε.

ΛΟΥΙΖΑ: Αυτό το αργά φοβάμαι.

ΜΑΓΟΣ: Αν δεν έσερνες τα πόδια σου, μπορεί να κάναμε γρηγορότερα.

ΛΟΥΙΖΑ: Δεν μπορώ. Ξαφνικά τα ρούχα μου με στενεύουν πολύ. Τι στο καλό; Πήρα κιλά στην τηλεμεταφορά;

ΜΑΓΟΣ: Και σαν να βράχνιασε και η φωνή σου λιγάκι. Μήπως κρουολόγησες;

ΛΟΥΙΖΑ: Εμ, με τόσο αέρα που έχει μέσα στο κεφάλι σου...

Ο ΜΑΓΟΣ γυρνά θυμωμένος για να τσακωθεί, αλλά βλέπει τον άντρα και ξαφνιάζεται.

ΜΑΓΟΣ: Ωχ!

ΛΟΥΙΖΑ: Τι συμβαίνει; Γιατί κάνεις ωχ;

ΜΑΓΟΣ: Τίποτα, τίποτα. Απλώς σκιάχτηκα λιγάκι.

ΛΟΥΙΖΑ: Γιατί; Μήπως χάλασε το μαλλί μου; Ή μήπως το μακιγιάζ; Για να δω.

Η ΛΟΥΙΖΑ βγάζει ένα καθρεφτάκι-κοχύλι για μακιγιάζ. Το ανοίγει και τρομάζει.

ΛΟΥΙΖΑ: Αααααααααααααααα!

ΜΑΓΟΣ: Μην φοβάσαι. Δεν είναι τίποτα.

ΛΟΥΙΖΑ: Τι δεν είναι τίποτα. Είμαι άντρας!

ΜΑΓΟΣ: Υποθέτω που και που συμβαίνουν κάποιες μικροαναποδιές στα φανταστικά ταξίδια.

ΛΟΥΙΖΑ: Μικροαναποδιές; Από γυναίκα έγινα άντρας, δεν έχασα την οδοντόβουρτσά μου. Ωστόσο εσύ δεν βλέπω να έπαθες κάτι.

ΜΑΓΟΣ: Μη νομίζεις. Με χτυπάνε τα παπούτσια μου λιγάκι...

ΛΟΥΙΖΑ: Άμα σε χτυπήσω εγώ να δεις τι θα πάθεις.

ΜΑΓΟΣ: Δεν είναι σωστό αυτό για μια κυρία.

ΛΟΥΙΖΑ: *(δείχνει το σώμα του)* Κυρία; Σου μοιάζω εγώ για κυρία;

ΜΑΓΟΣ: Σταμάτα τη γκρίνια γιατί βλέπω κάτι! *(δείχνει την ΣΤΗΛΗ)*

ΛΟΥΙΖΑ: ΞΕ; Τι στο καλό είναι το ΞΕ;

ΜΑΓΟΣ: Η χώρα του ΞΕ! Του Τζιάνι Ροντάρι!

ΛΟΥΙΖΑ: Ποιανού;

ΜΑΓΟΣ: Τζιάνι Ροντάρι. Ιταλός δάσκαλος, δημοσιογράφος και συγγραφέας παιδικών βιβλίων. Ένα παραμύθι του μιλούσε για τη χώρα του ΞΕ. Μου το διάβαζε ο μπαμπάς μου τα βράδια πριν κοιμηθώ. Ήταν το αγαπημένο μου.

ΛΟΥΙΖΑ: Και τι γυρεύουμε εδώ;

ΜΑΓΟΣ: Εγώ, μάλλον τίποτα. Εσύ όμως νομίζω ότι είσαι ο πρωταγωνιστής της ιστορίας. Ο διάσημος ταξιδευτής, Τζοβάνι Χασομέρης.

ΛΟΥΙΖΑ: Δεν το πιστεύω! Από πανέμορφη βοηθός, έγινα Τζοβάνι Χασομέρης. Και τι υποτίθεται ότι πρέπει να κάνω;

ΜΑΓΟΣ: Δεν ξέρω. Βλέπω όμως εκεί κάτω έναν ντόπιο να δροσίζεται κάτω από ένα δέντρο. Γιατί δεν πας να του μιλήσεις;

ΛΟΥΙΖΑ: Και δεν θα σκιαχτεί άμα με δει σε αυτό το χάλι;

ΜΑΓΟΣ: Μην ανησυχείς. Το καλό με τους φανταστικούς κόσμους είναι ότι κανείς δεν σε κρίνει από την εμφάνισή σου. Άντε λοιπόν, μην καθυστερείς. Με έχει φάει η περιέργεια.

ΛΟΥΙΖΑ: *(χωρίς να πολυθέλει)* Καααλά, πάω.

Η ΛΟΥΙΖΑ περνά ανάμεσα στα ΤΟΙΧΑΚΙΑ, ενώ ο ΜΑΓΟΣ κάθεται πάνω σε ένα. Η ΛΟΥΙΖΑ πλησιάζει τον ΝΤΟΠΙΟ σέρνοντας τα πόδια. Κάθε τόσο κοιτάζει πίσω και ο ΜΑΓΟΣ της κάνει νόημα «προχώρα». Ο ΝΤΟΠΙΟΣ ανασηκώνει λίγο το καπέλο, την κοιτάζει περιέργα από πάνω μέχρι κάτω και τελικά σηκώνεται.

ΛΟΥΙΖΑ: Καλημέρα μπάρμπα.

ΝΤΟΠΙΟΣ: Μέρα.

ΛΟΥΙΖΑ: Μα τι σόι χώρα είναι αυτή;

Ο ΝΤΟΠΙΟΣ βγάζει από την τσέπη του ένα ξυράφι. Ταυτόχρονα στην οθόνη προβάλλεται ένα ξυράφι.

ΝΤΟΠΙΟΣ: Το βλέπεις αυτό;

ΛΟΥΙΖΑ: Είναι ένα ξυράφι.

ΝΤΟΠΙΟΣ: Λάθος. Είναι ένα «ξεξυράφι», δηλαδή ένα ξυράφι με το «ξε» μπροστά. Χρησιμεύει στο να κάνει τα μολύβια να φυτρώνουν πάλι, όταν έχουν ξυστεί πολύ, και είναι πολύ χρήσιμο στα σχολεία.

ΛΟΥΙΖΑ: Υπέροχο. Και μετά;

ΝΤΟΠΙΟΣ: Μετά έχουμε την «ξεκρεμάστρα».

Στην οθόνη προβάλλεται η «ξεκρεμάστρα».

ΛΟΥΙΖΑ: Την κρεμάστρα, θέλετε να πείτε.

ΝΤΟΠΙΟΣ: Η κρεμάστρα χρησιμεύει σε πολύ λίγα πράγματα, αν δεν έχεις παλτό να κρεμάσεις πάνω της. Με την «ξεκρεμάστρα» μας, όμως, όλα είναι εντελώς διαφορετικά. Μ' αυτή δε χρειάζεται να κρεμάς τίποτα, γιατί ό,τι χρειάζεται είναι ήδη κρεμασμένο. Αν θέλεις παλτό, πάτε και το ξεκρεμάς. Όποιος έχει ανάγκη από σακάκι, δε χρειάζεται να πάει να το αγοράσει: περνάει από την ξεκρεμάστρα και το ξεκρεμάει. Έχουμε ξεκρεμάστρα για τα καλοκαιρινά και για τα χειμωνιάτικα, για αντρικά και για γυναικεία ρούχα. Έτσι κάνουμε οικονομία.

ΛΟΥΙΖΑ: Τέλεια! Κι έπειτα;

Στην οθόνη προβάλλεται η «ξεφωτογραφική».

ΝΤΟΠΙΟΣ: Έπειτα έχουμε την «ξεφωτογραφική» μηχανή, που αντί να βγάζει φωτογραφίες, βγάζει γελοιογραφίες, κι έτσι γελάμε πολύ.

Κι έχουμε, βέβαια, και το «ξεκανόνι».

Στην οθόνη προβάλλεται το «ξεκανόνι».

ΛΟΥΙΖΑ: Οουουου, φοβάμαι.

ΝΤΟΠΙΟΣ: Μη φοβάσαι καθόλου. Το «ξεκανόνι» είναι το αντίθετο του κανονιού, και χρησιμεύει στο να ξεκάνει τον πόλεμο.

ΛΟΥΙΖΑ: Και πώς λειτουργεί;

Στην οθόνη προβάλλεται η «ξεσάλπιγγα».

ΝΤΟΠΙΟΣ: Πανεύκολο. Μπορεί κι ένα παιδάκι να το χειριστεί. Αν γίνει πόλεμος, σφυρίζουμε με την «ξεσάλπιγγα» (ακούγεται ήχος), ρίχνουμε μία βολή με το «ξεκανόνι» (προβάλλεται το «ξεκανόνι» και ακούγεται ένας αστείος ήχος) κι αμέσως ο πόλεμος σταματάει.

Στην οθόνη προβάλλεται το αρχικό τοπίο.

ΛΟΥΙΖΑ: Α, μα είναι τελικά θαυμάσια αυτή η Χώρα του «ξε»!

ΝΤΟΠΙΟΣ: Ευχαριστώ!

ΛΟΥΙΖΑ: Ωραία, πώς μπορεί τώρα να φύγει κάποιος από εδώ;

ΝΤΟΠΙΟΣ: Λυπάμαι, αλλά δεν έχουμε σκεφτεί κάποια σχετική ξε-εφεύρεση. Άλλωστε, γιατί να θέλει κανείς να φύγει από αυτό το υπέροχο μέρος;

Η ΛΟΥΙΖΑ γυρνά προς τον ΜΑΓΟ.

ΛΟΥΙΖΑ: Ωχ! Και τώρα;

ΜΑΓΟΣ: Μισό... Θα πάρουμε τη βοήθεια του κοινού.

Ο ΜΑΓΟΣ πλησιάζει την άκρη της σκηνής.

ΜΑΓΟΣ: Αγαπητοί θεατές, φίλοι, συνταξιδιώτες. Όπως καταλαβαίνετε, χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας. Μήπως μπορείτε να φανταστείτε μια ξεεφεύρεση, δηλαδή μια εφεύρεση με το ξε μπροστά, για να φύγουμε από τη χώρα του ΞΕ; Θέλουμε να μας πείτε το όνομα της και τι ακριβώς κάνει. Σας αφήνω 5 λεπτά να το σκεφτείτε. Αν θέλετε μπορείτε να το συζητήσετε μεταξύ σας... Μαέστρο!

Ακούγεται μουσική για 5 λεπτά. Ο ΜΑΓΟΣ κάνει νόημα να σταματήσει. Πλησιάζει την άκρη της σκηνής.

ΜΑΓΟΣ: Λοιπόν; Έχουμε τίποτα;

Δείχνει με το ραβδάκι ποιος να απαντήσει. Ένας βοηθός πηγαίνει κοντά και δίνει το μικρόφωνο. Ο ΜΑΓΟΣ σχολιάζει, π.χ. «Ενδιαφέρον!», «Καλό!», «Πλάκα μου κάνεις;». Στο τέλος επιλέγει κάποια που μπορεί να αξιοποιήσει.

Παράδειγμα

Υπάρχει ένας θεατής σκέφτηκε την «ξε-κόλα», μια κόλα για να ξεκολλάς από δύσκολες καταστάσεις.

ΜΑΓΟΣ: Ξε-κόλα! Μια κόλα για να ξεκολλάς από δύσκολες καταστάσεις! Νομίζω ότι αυτό μας κάνει.

ΜΑΓΟΣ: Λουίζα! Ξε-κόλα!

ΛΟΥΙΖΑ: Ε;

Ο ΜΑΓΟΣ κάνει ότι βάζει ξε-κόλα πρώτα στις σόλες της ΛΟΥΙΖΑΣ και μετά στις δικές του. Απλώνει το χέρι στη ΛΟΥΙΖΑ.

ΜΑΓΟΣ: Έλα, πάμε. Άμπρα κατάμπρα, τζουμ ταρατατζούμ!

Ο ΜΑΓΟΣ χτυπά δυο δάχτυλα κάνοντας τον χαρακτηριστικό ήχο. Σβήνουν τα φώτα και ακούγεται ήχος τηλεμεταφοράς, ενώ στην οθόνη παίζει ένα εφέ δίνης.

3. Το δημιουργικό λάθος

Στην οθόνη προβάλλεται ένας άδειος σχολικός πίνακας. Το ΣΕΝΤΟΥΚΙ όρθιο είναι το κάθισμα της ΔΑΣΚΑΛΑΣ και η ΝΤΟΥΛΑΠΑ (ξαπλωμένη) πάνω στους 2 ΚΥΛΙΝΔΡΟΥΣ είναι η έδρα. Η ΣΤΗΛΗ πεσμένη στο πλάι είναι θρανίο και οι 2 ΚΥΒΟΙ τα καθίσματα των παιδιών. Ο ΜΑΓΟΣ φορά ποδιά, αλλά έχει τη μπέρτα, το καπέλο και το ραβδάκι. Η ΛΟΥΙΖΑ είναι κοριτσάκι, έχει κοτσιδάκια και φορά σχολική ποδιά και τα αρβυλάκια. Δίπλα στον πίνακα είναι η ΔΑΣΚΑΛΑ. Κρατά ένα ραβδάκι νεράιδας με ένα αστεράκι στην άκρη.

ΛΟΥΙΖΑ: *(Καθώς περπατά κουνά το κεφάλι πέρα-δύθε και τα κοτσιδάκια μπαίνουν μπροστά στο πρόσωπό της)* Ωπ! Τι είναι τούτα; *(Γιάνει τα κοτσιδάκια και τα περιεργάζεται. Μετά κοιτά την ποδιά της.)*

ΜΑΓΟΣ: Νομίζω ότι θα χαρείς αν σου πω ότι ξανάγινες κορίτσι!

ΛΟΥΙΖΑ: Ουφ, επιτέλους. Εκείνα τα γένια με είχαν τρελάνει στη φαγούρα. Μα, που είμαστε τώρα;

ΜΑΓΟΣ: Αν, δεν κάνω λάθος, στο σχολείο!

ΜΑΓΟΣ: *(Δείχνει τη ΔΑΣΚΑΛΑ)* Να και η αγαπημένη μου δασκάλα, η κυρία Χαρά. Χαρά, όνομα και πράμα! *(την χαιρετά και τον χαιρετά)*. Πάντα χαμογελούσε πλατιά, μας αγαπούσε πολύ και μας γέμιζε τα κεφάλια με φαντασία και όνειρα!

ΛΟΥΙΖΑ: Αυτό ακούγεται πραγματικά υπέροχο! Αχ, πόσο θα ήθελα να είχα κι εγώ μια τέτοια δασκάλα.

ΜΑΓΟΣ: Λοιπόν, να η ευκαιρία!

ΛΟΥΙΖΑ: Ε;

ΜΑΓΟΣ: Έλα *(την τραβά από το χέρι και κάθονται στο πρώτο θρανίο)*.

ΛΟΥΙΖΑ: Πρώτο θρανίο; Εγώ; Πφφφ!

ΜΑΓΟΣ: Σσσς!

Η ΛΟΥΙΖΑ απλώνει τα πόδια πάνω στο θρανίο.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Καλημέρα χαμογελαστές, φωτεινές μου ηλιαχτίδες!

ΜΑΓΟΣ: *(Φωναχτά)* Καλημέρα κυρία!

ΛΟΥΙΖΑ: *(προλαβαίνει να πει μόνο την τελευταία συλλαβή και με λίγη καθυστέρηση)* ... ρία.

(ψιθυριστά προς τον ΜΑΓΟ) Μα που είναι τα υπόλοιπα παιδιά;

ΜΑΓΟΣ: Μικρός δεν είχα πολλούς φίλους κι έτσι φαίνεται ότι δεν έχουν αποθηκευτεί στη μνήμη μου.

ΛΟΥΙΖΑ: Αχ καημενούλι μου. Καλά, η δασκάλα σου κρατούσε μαγικό ραβδάκι στην τάξη;

ΜΑΓΟΣ: Όχι, όχι. Είπαμε, είμαστε στη φαντασία μου. Κι εγώ πάντα τη φανταζόμουν σαν την καλή νονά νεράιδα των παραμυθιών.

ΛΟΥΙΖΑ: *(κουνά το χέρι και κάνει γκριμάτσα)* Α, καλά...

ΜΑΓΟΣ: Σσστ. Κάνε επιτέλους ησυχία.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Λοιπόν, θα ξεκινήσουμε με λίγη Ορθογραφία για προθέρμανση.

ΛΟΥΙΖΑ: Φτού. Ποτέ δε συμπάθησα την ορθογραφία.

ΜΑΓΟΣ: Σσστ.

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(προς τον ΜΑΓΟ, δείχνοντας τον πίνακα)* Μάγε Ματζεστίκ θα μας κάνεις την τιμή;

ΛΟΥΙΖΑ: Συγνώμη, έτσι σε φώναζαν στο σχολείο;

ΜΑΓΟΣ: Όχι βέβαια. Αλλά είπαμε, είμαστε στη φαντασία μου. Σταμάτα να διακόπτεις Λου. Πάμε πάλι από την αρχή.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μάγε Ματζεστίκ θα μας κάνεις την τιμή;

Ο ΜΑΓΟΣ σηκώνεται πρόθυμα και στέκεται μπρος στον πίνακα ενώ κοιτάζει με πολλή τρυφερότητα τη ΔΑΣΚΑΛΑ.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Για εσένα ειδικά, μια λέξη που σίγουρα αγαπάς πολύ. Γράψε μας σε παρακαλώ, «Χειροκροτώ».

ΜΑΓΟΣ: Ω! Ευκολάκι!

ΜΑΓΟΣ: Άμπρα κατάμπρα, τζουμ ταρατατζούμ!

Ακούγεται ένα drum roll. Ο ΜΑΓΟΣ ανεμίζει το ραβδάκι. Στον πίνακα εμφανίζεται «χοιροκροτώ». Ακούγονται γέλια παιδιών.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Σσστ. Ησυχάστε. Ο συμμαθητής σας, έκανε ένα υπέροχο μαγικό! Πήρε μια λέξη που όλοι νομίζαμε ότι τη γνωρίζουμε και τη μεταμόρφωσε σε μια νέα – που κανείς μας δεν έχει ξαναδεί!

Ξέρετε, ο Τζιάννι Ροντάρι, στη Γραμματική της φαντασίας λέει ότι από ένα λάθος μπορεί να γεννηθεί μια ιστορία. Και αυτό το ονομάζει «δημιουργικό λάθος». Γράφει κάπου:

Αν δακτυλογραφώντας ένα άρθρο, μου τύχει να γράψω «Λαγονία» αντί για «Λαπωνία», να που έχω ανακαλύψει μια νέα χώρα γεμάτη από τα συμπαθητικά τετράποδα. Θα ήταν κρίμα να τη σβήσουμε από τους χάρτες του πιθανού με τη γόμα - καλύτερα να την εξερευνήσουμε σαν τουρίστες της φαντασίας.

(Πάει στην άκρη της σκηνής και απευθύνεται στους θεατές).

Χαμογελαστές, φωτεινές μου ηλιαχτίδες, ελάτε να αξιοποιήσουμε την ευκαιρία που μας έδωσε ο Μάγος Ματζεστίκ και να γίνουμε για λίγο τουρίστες της φαντασίας. Πάρτε ένα χαρτάκι post-it. Στη μια πλευρά γράψτε τι μπορεί να σημαίνει η λέξη που έγραψε ο Μάγος στον πίνακα και στην άλλη ζωγραφίστε το. Σας αφήνω 5 λεπτά να το σκεφτείτε. Μπορείτε να συζητάτε και μεταξύ σας ... Μαέστρο!

Ακούγεται μουσική για 5 λεπτά. Η ΔΑΣΚΑΛΑ κάνει νόημα να σταματήσει. Πλησιάζει την άκρη της σκηνής.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Λοιπόν, χαμογελαστές, φωτεινές μου ηλιαχτίδες, τι υπέροχα πράγματα σκαρώσατε;

Δείχνει με το ραβδάκι ποιος να απαντήσει. Ένας βοηθός πηγαίνει κοντά βγάζει φωτογραφία την πλευρά με τη ζωγραφιά και το στέλνει στην προβολή. Δίνει το μικρόφωνο για να διαβάσει ο δημιουργός την άλλη πλευρά. Η ΔΑΣΚΑΛΑ σχολιάζει πάντα πολύ θετικά, π.χ. «Υπέροχο!», «Φανταστικό!», «Είστε απίστευτοι!».

ΔΑΣΚΑΛΑ: (χειροκροτά προς το κοινό) Σας υπερευχαριστώ. Μου φτιάξατε τη μέρα και την κάνετε κυριολεκτικά ΦΑ-ΝΤΑ-ΣΤΙ-ΚΗ! Κι αυτό φυσικά το οφείλουμε στον Μάγο μας.

(πλησιάζει τον ΜΑΓΟ, του χαϊδεύει και του φιλάει το κεφάλι) Είμαι σίγουρη ότι μια μέρα θα είμαι πολύ περήφανη που κάποτε ήμουν δασκάλα σου Μάγε Ματζεστίκ.

ΛΟΥΙΖΑ: Ψωνάρα!

ΔΑΣΚΑΛΑ:(προς το κοινό) Τι λέτε χαμογελαστές μου ηλιαχτίδες; Νομίζω ότι αξίζει στον Μάγο μας ένα θερμό χειροκρότημα – από αυτό με το έψιλον γιώτα φυσικά.

Το κοινό χειροκροτά. Η ΔΑΣΚΑΛΑ κουνά το ραβδάκι της και ακούγεται ένας ήχος μαγικού. Σβήνουν τα φώτα και ακούγεται ήχος τηλεμεταφοράς, ενώ στην οθόνη παίζει ένα εφέ δίνης.

4. Κάθε παιδί είναι καλλιτέχνης

Στην οθόνη προβάλλεται μια αίθουσα εικαστικών, με καμβάδες, μπογιές, πινέλα, κλπ. Οι ΣΤΗΛΕΣ είναι καβαλέτα ζωγραφικής και οι ΚΥΛΙΝΔΡΟΙ καθίσματα. Στη σκηνή υπάρχει και το ΣΕΝΤΟΥΚΙ. Ο ΜΑΓΟΣ και η ΛΟΥΙΖΑ φοράνε ότι και πριν, αλλά από πάνω έχουν λευκές ποδιές (από αυτές που φοράμε στην κουζίνα), λερωμένες με χρώματα. Ο ΜΑΓΟΣ αντί για ραβδάκι κρατάει πινέλο και έχει μπερέ αντί για ψηλό καπέλο. Στο κέντρο της σκηνής πάνω σε ένα ΚΟΥΤΙ (βάθρο) στέκεται ο ΑΡΝΙ (εικαστικός) και παίρνει αστείες πόζες σαν να πρόκειται κάποιος να τον ζωγραφίσει. Έχει ένα πινέλο στο αυτί. Χρησιμοποιεί Γαλλικές εκφράσεις και προφέρει κάποια γράμματα με γαλλική προφορά. Είναι θεόμουρλος και πάντα μες στην τρελή χαρά.

ΛΟΥΙΖΑ: Ωπα! Τι έγινε το ραβδάκι σου;

ΜΑΓΟΣ: Α! Έγινε πινέλο!

ΛΟΥΙΖΑ: Πως το έκανες αυτό; Αφού είπες ότι δεν ξέρεις να κάνεις μαγικά.

ΜΑΓΟΣ: Δεν το έκανα εγώ.

ΛΟΥΙΖΑ: Εμ τότε, ποιος;

ΜΑΓΟΣ: *(δείχνει με το πινέλο τον ΑΡΝΙ)* Αυτός μάλλον.

ΛΟΥΙΖΑ: Τι 'ναι πάλι τούτο;

ΜΑΓΟΣ: Ο δάσκαλος των εικαστικών. Ο κύριος Αρνί.

ΛΟΥΙΖΑ: Αρνί; Όπως πρόβατο;

ΜΑΓΟΣ: Βασικά Αρνί είναι το όνομά του κανονικά. Κατάγεται από τη Γαλλία. Αλλά μια φορά ένα παιδί μπερδεύτηκε και τον είπε Αρνί και από τότε του κόλλησε.

ΑΡΝΙ: Vite, vite, mes enfants. Πάρτε σέσεις να αρσίσουμε, s'il vous plaît.

ΛΟΥΙΖΑ: Οουου! Τρελαίνομαι για καλλιτεχνικά.

Κάθονται στους ΚΥΛΙΝΔΡΟΥΣ μπροστά από τα «καβαλέτα». Η ΛΟΥΙΖΑ σηκώνει το χέρι. Ο ΜΑΓΟΣ την κοιτά απορημένος.

ΑΡΝΙ: Oui ma chérie;

ΛΟΥΙΖΑ: Κύριε Αρνί, τι θα μας μάθετε σήμερα;

ΑΡΝΙ: Βασικά, σήμερα δεν θα σας μάσω εγώ κάτι, αλλά εσείς μοι.

ΛΟΥΙΖΑ: Μα εμείς δεν είμαστε καλλιτέχνες!

ΑΡΝΙ: Μα chérie, όπως πίστευε και ο Pablo Diego José Francisco de Paula Juan Nepomuceno María de los Remedios Cipriano de la Santísima Trinidad Ruiz y Picasso...

ΛΟΥΙΖΑ: Ε;

ΑΡΝΙ: Εσείς ίσως των γνωρίζετε ως σκέτο Πικάσο, αλλά αυτό ήταν το πλήρες όνομά του.

ΛΟΥΙΖΑ: Α!

ΑΡΝΙ: Τι σας έλεγα; Α, ναι. Ο Pablo Diego José Francisco ... ο Πικάσο τέλος πάντων, πίστευε λοιπόν, ότι όλα τα παιζιά είναι καλλιτεχνές. Παντού και πάντα. Και ο μακαγίτης ο John Lennon είχε κάποτε πει ότι κάθε παιζί είναι καλλιτεχνής μέχγι κάποιος να του πει ότι ζεν είναι καλλιτεχνής και κάθε άνθρωπος είναι σπουζαίος μέχγι κάποιος ζημαγωγός να τον κάμει λιγότεγο σπουζαίο.

ΛΟΥΙΖΑ: Ω!

ΑΡΝΙ: Allons, mes enfants. Σπουζαίοι μου καλλιτεχνές. Ζημιουργήστε!

ΛΟΥΙΖΑ: Εμ, τι ακριβώς;

ΑΡΝΙ: Φτιάξτε ένα πογτγέτο!

ΜΑΓΟΣ: Πορτραίτο;

ΑΡΝΙ: Mais, oui! Un portrait! *(Βγάζει το πινέλο από το αυτί και δείχνει)* Εσύ, αυτής. Εσύ, αυτού. *(Ξαναβάζει το πινέλο στο αυτί .)*

ΛΟΥΙΖΑ: *(προς τον ΜΑΓΟ)* Κανόνισε καημένε μου να με κάνεις σαν τα μούτρα σου!

ΜΑΓΟΣ: *(Κοιτάζει καλά-καλά τη ΛΟΥΙΖΑ, μετράει με το πινέλο, πάει να ζωγραφίσει με το πινέλο στο καβαλέτο, αλλά διστάζει)* Μα, εγώ δεν ξέρω.. Δεν μπορώ.

ΑΡΝΙ: Μην φοβάσαι! Δοκίμασε. Allez!

ΜΑΓΟΣ: Μα θα το κάνω λάθος!

ΑΡΝΙ: Στην τέχνη, ζεν υπάγχει λάθος.

ΜΑΓΟΣ: Μήπως τότε υπάρχει χάλια;

ΑΡΝΙ: Ο μόνος τγόπος για να μάθεις να δημιουργείς, είναι δημιουργώντας.

ΜΑΓΟΣ: Μα....

ΑΡΝΙ: *(σηκώνει το δάχτυλο δείχνοντας ψηλά)* Attends, έχω μια idée!

(Ο ΑΡΝΙ σπρώχνει και πετάει κάτω τα καβαλέτα).

ΛΟΥΙΖΑ: Πάει, του 'στριψε!

ΑΡΝΙ: Ζεν τα χχειιάζεστε αυτά!

ΜΑΓΟΣ: Μα, πώς θα ζωγραφίσουμε;

ΑΡΝΙ: Με τγόπο που δεν θα χχειιάζεται να ανησυχείτε αν θα το κάμετε σωστά ή καλά, γιατί δεν θα υπάγχει τέτοια πεγίπτωση.

(Ο ΑΡΝΙ πάει στο ΣΕΝΤΟΥΚΙ και χώνει το κεφάλι βαθιά μέσα. Βγάζει δυο ΧΑΡΤΙΝΑ ΠΙΑΤΑ και δυο ΣΤΥΛΟ. Τα μοιράζει στα παιδιά. Ο ΜΑΓΟΣ βάζει το πινέλο του στο αυτί. Αυτά τα κοιτούν με περιέργεια. Ξαναπάει στο ΣΕΝΤΟΥΚΙ και χώνει το κεφάλι βαθιά μέσα. Παίρνει ένα ΧΑΡΤΙΝΟ ΠΙΑΤΟ και ένα ΣΤΥΛΟ. Πετάει το πινέλο από το αυτί και βάζει το στυλό στη θέση του).

ΑΡΝΙ: Alors. Σα κάνουμε εγκεφαλική ζωγαφική.

ΜΑΓΟΣ& ΛΟΥΙΖΑ: E;

ΑΡΝΙ: Σα χησιμοποιήσετετο κεφάλι σας ζα να ζωγαφίσετε!

(Ξαφνικά γυρίζει το κεφάλι προς το κοινό και τους κοιτάζει σαν να τους βλέπει για πρώτη φορά. Σηκώνει το δάχτυλο δείχνοντας ψηλά.)

Μα τι κάνω; Σας ξέχασα absolument εσάς. Excusez moi.

(Πάει στην άκρη της σκηνής και απευθύνεται στους θεατές).

Salut mes enfants, μαμάδες, μπαμπάδες και οι υπόλοιποι. Ελάτε να κάνουμε όλοι μαζί αυτή τη σούπερ ζιασκεζαστική και ζημιουργική δγαστηγιότητα. Βγάλτε όλοι τα πιάτα και les στυλό από το φακελό σας και κάντε ότι κάνω.

(Πάει στο κέντρο τις σκηνης και ανεβαίνει στο θάθρο).

Πγώτα απ' όλα πγέπει να ξέγετε ποιανού το portrait θα κάμετε. Διαλέξτε κάποιον διπλανό σας, για να τον βλέπετε bien.

(Κοιτάζει το ΜΑΓΟ και τη ΛΟΥΙΖΑ).

(Βγάζει το ΣΤΥΛΟ από το αυτί και δείχνει) Εσύ, αυτής. Εσύ, αυτού.

Alors! Είμαστε έτοιμοι για να κάμουμε εγκεφαλική ζωγαφική! Βήμα πγώτο *(δείχνει)*. Πάγτε το πιάτο και ακουμπήστε το πάνω στο κεφάλι *(με το κυρτό μέρος προς τα κάτω και τον πάτο προς τα πάνω)*. Superbe! Είστε fantastiques!

Τώγα, γυγίστε για να βλέπετε καλά αυτόν που θα ζωγαφίσετε. Βάλτε το χέγι σας με το στυλό πάνω στο πιάτο και ζωγαφίστε το πογταίτο του. Μην κατεβάσετε το στυλό, ούτε το πιάτο πγιν τελειώσετε!

Σας τα λέω ξανά! *(δείχνει)* Πιάτο στο κεφάλι. Στυλό στο πιάτο. Ζωγαφίζω πογταίτο. Δεν κατεβάζω στυλό ή πιάτο πγιν τελειώσω.

Πάμε τώγα όλοι μαζί! Μαέσγγο! Musique s'il vous plait!

(Τελειώνει η μουσική. Ο ΜΑΓΟΣ και η ΛΟΥΙΖΑ κατεβάζουν τα πιάτα και τα δείχνουν ο ένας στον άλλο.)

ΜΑΓΟΣ: Πω! Πω! Αυτό είναι υπέροχο!

ΛΟΥΙΖΑ: Τι 'ναι αυτό το πράγμα; Έτσι είμαι; *(κοπανάει τον ΜΑΓΟ με το πιάτο)*.

(Ο ΑΡΝΙ κατεβαίνει από το θάθρο και πάει προς το κοινό).

ΑΡΝΙ: Για να ζω! Για να ζω! Τι ζημιουργήσατε;

(Σχολιάζει θετικά) Merveilleux! Très, très, bien! Magnifique!

Παιζιά, είστε όλοι και όλες καλλιτεχνές! Να το συμάστε bien αυτό!

Τώγα άμα θέλετε, υπογάψτε τα αγιστουγήματά σας και χαγήστε τα σε αυτόν που ζωγαφίσατε, για να θυμάστε για πάντα την εγκεφαλική ζωγαφική του κυγίου Ανγί! Au revoir! Ciao! *(υποκλίνεται, στέλνει φιλιά και αποχωρεί από τη σκηνή.)*

Ο ΜΑΓΟΣ και η ΛΟΥΙΖΑ κοιτάζονται μεταξύ τους.

ΛΟΥΙΖΑ: Και τώρα; Τι;

ΜΑΓΟΣ: Ξέρω 'γω; Περίμενα ότι κάτι θα γινόταν και θα προχωρούσαμε παρακάτω.

ΛΟΥΙΖΑ: Αν κουνούσες λίγο το ραβδάκι σου ίσως;

ΜΑΓΟΣ: Μα ναι! Πούντο όμως, πούντο; *(αρχίζει να ψάχνει και να ψάχνεται)*. Τα ραβδάκι μου, έχασα το ραβδάκι μου! Πάει χαθήκαμε κι εμείς!

ΛΟΥΙΖΑ: Πσσστ.

ΜΑΓΟΣ: Ναι, τι;

Η ΛΟΥΙΖΑ του δείχνει προς το αυτί του.

ΜΑΓΟΣ: Α, ναι μωρέ! *(παίρνει το πινέλο)*

Ακούγεται ένα drum roll. Ο ΜΑΓΟΣ ανεμίζει το ραβδάκι.

ΜΑΓΟΣ: *(γελώντας, με γαλλική προφορά)* Άμπγα καταμπγά, τζουμ ταγατατζούμ!

Σβήνουν τα φώτα και ακούγεται ήχος τηλεμεταφοράς, ενώ στην οθόνη παίζει ένα εφέ δίνης.

5. Δεν το κάνεις λάθος, αν κανένας δεν ξέρει τι κάνεις.

Στην οθόνη προβάλλεται μια σχολική αυλή. Υπάρχει ένας ΚΥΛΙΝΔΡΟΣ και δυο ΚΥΒΟΙ. Ο ΜΑΓΟΣ φορά σορτσάκι, φανελάκι αμάνικο, all star, περιμετώπιο για τένις και τη μπέρτα. Η ΛΟΥΙΖΑ με παλιομοδίτικη φόρμα γυμναστικής που της πέφτει μεγάλη, το μαλλί κοτσίδα και τα αρβυλάκια. Αρχικά είναι και οι δυο εκτός σκηνής. Στη μια άκρη είναι ο ΜΠΙΠ ΜΠΙΠ πάνω στον ΚΥΛΙΝΔΡΟ (γυμναστής). Προχωρημένης ηλικίας, ξερακιανός, ευθυτενής και γυμνασμένος, με αθλητικά παλαιότερης εποχής. Στο στόμα του έχει μια σφυρίχτρα.

Ο ΜΠΙΠ ΜΠΙΠ κάνει πολλά δυνατά σύντομα συνεχόμενα σφυρίγματα και κάνει νόημα βιαστείτε. Ο ΜΑΓΟΣ μπαίνει λαχανιασμένος και πιο πίσω η ΛΟΥΙΖΑ πάει αργά, μασάει τσίχλα, κάνει φούσκες και χαζεύει δεξιά αριστερά.

ΜΑΓΟΣ: Άντε ρε Λου! Παρ' τα πόδια σου.

ΛΟΥΙΖΑ: Όποιος βιάζεται σκοντάφτει.

ΜΑΓΟΣ: Άσε τις αμπελοφιλοσοφίες και κουνήσου.

Πλησιάζουν τον ΓΥΜΝΑΣΤΗ. Σταματά να σφυρίζει.

ΛΟΥΙΖΑ: Μωρ' τι 'ναι πάλι τούτο;

ΜΑΓΟΣ: Ο κύριος Μπιπ Μπιπ, ο γυμναστής.

ΛΟΥΙΖΑ: Μπιπ Μπιπ;

ΜΑΓΟΣ: Ναι, τον λέγαμε έτσι για δυο λόγους. Πρώτον όλο σφυρίζει και κάνει μπιπ μπιπ. Και δεύτερον είναι πολύ λεπτός και τρέχει πάρα πολύ γρήγορα και αστεία σαν καρτούν - όπως κάνει το Μπιπ Μπιπ στα κινούμενα σχέδια... ξέρεις, με το κογιότ που θέλει να το φάει.

ΛΟΥΙΖΑ: Εεεε;

ΜΠΙΠ: *(σφυρίζει)* Ησυχία παρακαλώ!

ΛΟΥΙΖΑ: Καλά ντε!

ΜΠΙΠ: Πάμε λίγο προθέρμανση. Τροχάδην επί τόπου *(σφυρίζει)*.

Ο ΜΑΓΟΣ και η ΛΟΥΙΖΑ αρχίζουν να τρέχουν επί τόπου. Αρχίζει και ο ΜΠΙΠ ΜΠΙΠ και τρέχει πολύ αστεία, σαν καρτούν.

ΛΟΥΙΖΑ: *(προς τον ΜΑΓΟ, δείχνοντας τον ΓΥΜΝΑΣΤΗ)* ΑΑΑ! Μπιπ, μπιπ!

ΜΠΙΠ: Ησυχία παρακαλώ! *(σφυρίζει)* Στοπ.

Ο ΜΑΓΟΣ ακολουθεί σωστά τα παραγγέλματα. Η ΛΟΥΙΖΑ δεν ξέρει, μπερδεύεται, ο ΜΑΓΟΣ της δείχνει και τη διορθώνει.

ΜΠΙΠ: *(Μετά από κάθε παράγγελμα σφυρίζει)*.

Πρόταση - Έκταση χεριών - Ανάταση - Κρούση των χεριών - Κάτω.

Βαθιά εισπνοή - Εκπνοή - Επίκυψη - Πάνω - Ανάσκαμψη!

ΛΟΥΙΖΑ: Ανάσκαμψη; Τι στο καλό είναι η ανάσκαμψη;

ΜΑΓΟΣ: Ε, εντάξει μωρέ. Που να τα θυμάμαι όλα αυτά τα περίεργα παραγγέλματα μετά από τόσα χρόνια. Κάνε κάτι δικό σου. Δεν το κάνεις λάθος, αν κανένας δεν ξέρει τι κάνεις! *(γράφεται και στην οθόνη με μεγάλα γράμματα)*

Κάνουν και οι δυο κάτι άσχετο αλλά αστείο.

ΜΠΙΠ: *(σφυρίζει)* Ησυχία παρακαλώ!

ΛΟΥΙΖΑ: Όμως κύριε Μπιπ Μπιπ μου, αυτό που κάνετε δεν είναι καθόλου σωστό.

ΜΠΙΠ: Παρακαλώ;

ΜΑΓΟΣ: *(τραβάει τη ΛΟΥΙΖΑ από το μανίκι)* Λουίζα!

ΛΟΥΙΖΑ: Λέω, αυτό που κάνετε δεν είναι καθόλου σωστό.

ΜΠΙΠ: Τι εννοείτε;

ΛΟΥΙΖΑ: Εμάς εδώ πάνω μας έχετε στο τρέξιμο και μας έχει βγει η γλώσσα, ενώ όλοι αυτοί εκεί κάτω είναι αραχτοί και λάιτ *(δείχνει τους θεατές)*.

ΜΑΓΟΣ: ΛΟΥΙΖΑ!

ΜΠΙΠ: Εδώ που τα λέμε, δεν έχετε άδικο δεσποινίς. Τι μπορώ να κάνω όμως; Αυτοί είναι οι θεατές!

ΛΟΥΙΖΑ: Ε, και; Θα 'χουν πιαστεί τόση ώρα καθιστοί. Καλό θα τους έκανε να κουνηθούν λιγάκι. Καλά δεν τα λέω κύριε Μπιπ Μπιπ μου;

ΜΑΓΟΣ: *(τραβάει τη ΛΟΥΙΖΑ από το μανίκι)* ΛΟΥ-Ι-ΖΑ!

ΛΟΥΙΖΑ: Τι θες μωρέ κι εσύ, όλο Λουίζα και Λουίζα; Στη φαντασία σου δεν είμαστε; Άσε με λοιπόν να λέω κι εγώ ότι γουστάρω.

(προς τον ΓΥΜΝΑΣΤΗ) Λοιπόν;

ΜΠΙΠ: Εντάξει. Δεν χάνουμε κάτι αν δοκιμάσω.

(Η ΛΟΥΙΖΑ και ο ΜΑΓΟΣ πάνε και κάθονται στους ΚΥΒΟΥΣ. Ο ΜΠΙΠ πάει στην άκρη της σκηνής και απευθύνεται στους θεατές).

Καλησπέρα σε όλους. Καθώς, όπως παρατήρησε η δεσποινίδα από εδώ, έχετε περάσει πολλή ώρα καρφωμένοι στα καθίσματά σας, μήπως θα θέλατε να κάνετε μαζί μας μερικές ασκησούλες για να ξεμουδιάσετε; Μη φοβάστε, θα είναι πολύ απλές. Δεν θα σας κουράσω. Μάλιστα, η γυμναστική που θα κάνουμε δεν θα είναι μόνο για το σώμα, αλλά και για το μυαλό. Αναρωτιέστε πώς γίνεται αυτό; Απλώς ακολουθείστε τα παραγγέλματά μου και θα δείτε.

(Πάει και ανεβαίνει στον ΚΥΛΙΝΔΡΟ. Απευθύνεται στη ΛΟΥΙΖΑ και τον ΜΑΓΟ που κάθονται στους ΚΥΒΟΥΣ.)

Έτοιμοι;

ΛΟΥΙΖΑ & ΜΑΓΟΣ: Μάλιστα!

ΜΠΙΠ: *(Προς το κοινό)* Έτοιμοι; Ωραία! Όταν λέω «πάνω» θα σηκώνεστε όρθιοι και όταν λέω «κάτω» θα κάθεστε στις θέσεις σας. Ξεκινάμε!

(Η ΛΟΥΙΖΑ και ο ΜΑΓΟΣ ακολουθούν – για αυτούς οι ΚΥΒΟΙ είναι ότι τα καθίσματα για τους θεατές. Η σειρά από τα παραγγέλματα είναι ενδεικτική. Αυτοσχεδιάστε ελεύθερα.)

(Μετά από κάθε παράγγελμα πάντα σφυρίζει).

Πάνω - Κάτω - Πάνω - Κάτω – Πάνω. Ωραία!

(Ο ΜΠΙΠ πάει δίπλα στη ΛΟΥΙΖΑ και απευθύνεται στους θεατές.)

Για κοιτάξτε λίγο. Όταν λέω «κόλα πέντε» θα κάνετε high five με τους διπλανούς σας. Δείτε τι εννοώ. «Κόλα πέντε!» *(σφυρίζει και η ΛΟΥΙΖΑ το ένα χέρι κάνει κόλα πέντε με τον ΜΑΓΟ και με το άλλο με τον ΜΠΙΠ).*

(Ο ΜΠΙΠ επιστρέφει πάνω στον ΚΥΛΙΝΔΡΟ).

Πάμε τώρα όλοι μαζί!

Κόλα πέντε - Κόλα πέντε - Κάτω - Κόλα πέντε - Πάνω - Κόλα πέντε. Ωραία!

(Ο ΜΠΙΠ πάει προς το κοινό)

Μήπως θα ήθελε κάποιος να μας προτείνει κάποια ασκησούλα να προσθέσουμε στο πρόγραμμά μας;

(Ο ΜΠΙΠ ακούει τις προτάσεις του κοινού, δοκιμάζει αυτό που λένε, τελικά κρατά μια – στο κείμενο θα αναφέρεται ως «Άσκηση κοινού», κανονικά ζητά από αυτόν που την πρότεινε ένα όνομα ή δημιουργεί ο ΜΠΙΠ).

Πάμε όλοι μαζί! Άσκηση κοινού - Κόλα πέντε - Άσκηση κοινού - Κάτω - Πάνω - Άσκηση κοινού - Κάτω - Πάνω - Κόλα πέντε. Ωραία!

Για να βάλουμε τώρα, να δουλέψει λίγο και το μυαλό. Όταν λέω «πάνω» θα κάθεστε και όταν λέω «κάτω» θα σηκώνεστε. Τα υπόλοιπα ως έχουν.

Πάνω - Κάτω - Κάτω - Πάνω - Κάτω - Κόλα πέντε - Πάνω - Κάτω - Άσκηση κοινού – Πάνω.

Είστε σούπερ! Οπότε νομίζω μπορούμε να το δυσκολέψουμε λιγουλάκι ακόμα. Όταν λέω «πάνω» θα κάθεστε και όταν λέω «κάτω» θα σηκώνεστε. Όταν λέω «κόλα πέντε» θα κάνετε άσκηση κοινού και όταν λέω «άσκηση κοινού» θα κάνετε κόλα πέντε. Πάμε!

Κάτω - Άσκηση κοινού - Κόλα πέντε - Πάνω - Πάνω - Άσκηση κοινού - Κάτω - Κόλα πέντε - Κάτω - Άσκηση κοινού – Πάνω!

Μπράβο! Μπράβο! Μπράβο! Αν μπερδευτήκατε λιγουλάκι δεν πειράζει. Κανείς δεν το πήρε χαμπάρι. Δεν το κάνεις λάθος, αν κανένας δεν ξέρει τι κάνεις! *(και στην οθόνη)*

Ανεβαίνουμε πίστα τώρα. Ξεχάστε όλα αυτά που σας είπα και πάμε πάλι από την αρχή. Όταν λέω «μήλο» σημαίνει «πάνω» και όταν λέω «ρόδι» σημαίνει «κάτω». Μήλο πάνω, ρόδι κάτω. Για να δούμε.

Μήλο - Ρόδι - Ρόδι - Ρόδι - Μήλο - Ρόδι - Μήλο - Κόλα πέντε!

Τελευταία προσθήκη. «Σκόρδο» σημαίνει κόλα πέντε και «κρεμμύδι» είναι η άσκηση κοινού. Μήλο πάνω, ρόδι κάτω. Σκόρδο κόλα πέντε, κρεμμύδι άσκηση κοινού. Πάμε!

Σκόρδο - Κρεμμύδι - Ρόδι - Μήλο – Σκόρδο - Ρόδι - Μήλο – Κρεμμύδι – Σκόρδο.

Ανάσκαμψη!

(Ο ΜΑΓΟΣ και η ΛΟΥΙΖΑ κοιτάζονται μεταξύ τους και χαμογελάνε).

ΛΟΥΙΖΑ & ΜΑΓΟΣ: Δεν το κάνεις λάθος, αν κανένας δεν ξέρει τι κάνεις! *(φαίνεται στην οθόνη - ΜΑΓΟΣ και ΛΟΥΙΖΑ κάνουν κάτι άσχετο και αστείο.)*

(Ακούγεται δυνατός ήχος από σχολικό κουδούνι – ΝΤΡΙΙΙΙΝ!)

ΛΟΥΙΖΑ & ΜΑΓΟΣ: Διάλειμμααααααααααααααααααααααα!

(Ο ΜΑΓΟΣ και η ΛΟΥΙΖΑ βγαίνουν χοροπηδώντας εκτός σκηνής, τα φώτα της σκηνής κλείνουν, κλείνει η αυλαία).

----- ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ -----

6. Αμφισήματα

Στην οθόνη προβάλλεται ένας δρόμος από μια όμορφη γειτονιά με δέντρα και παρτέρια με λουλούδια, πεζοδρόμιο και διάβαση. Το πεζοδρόμιο διακόπτεται στη μέση της σκηνής όπου βρίσκεται η διάβαση. Τα 2 ΤΟΙΧΑΚΙΑ είναι μπροστά από τις 2 απέναντι άκρες του πεζοδρομίου. Δίπλα υπάρχει ένα σήμα της τροχαίας, όμως πειραγμένο, όπως αυτά που κάνει ο Γάλλος ζωγράφος και γλύπτης Clet Abraham¹. Υπάρχουν κι άλλα πειραγμένα σήματα. Ο ΜΑΓΟΣ και ΛΟΥΙΖΑ φορούν τις ποδιές τους και τσάντες στην πλάτη. Ο ΜΑΓΟΣ έχει πάλι το καπέλο, τη μπέρτα και το ραβδάκι και η ΛΟΥΙΖΑ τα αρβυλάκια. Ο ΜΑΓΟΣ και η ΛΟΥΙΖΑ μπαίνουν από τη μια άκρη και προχωρούν προς την άλλη. Οι 2 ΣΤΗΛΕΣ είναι σήματα της τροχαίας.

ΛΟΥΙΖΑ: *(κοιτά τριγύρω)* Ω! Τι όμορφη γειτονιά! Που είμαστε τώρα;

ΜΑΓΟΣ: Α, είναι η παλιά μου γειτονιά. Και αυτός είναι ο δρόμος από το σχολείο στο σπίτι.

ΛΟΥΙΖΑ: Έχει δέντρα και πουλιά! Και οι άνθρωποι χαμογελάνε. Κοίτα! Κοίτα! Μας χαιρετάνε! *(χαιρετά κι αυτή)*

ΜΑΓΟΣ: Αχ, ναι! Ήταν πολύ όμορφα. Μοσχοβολά ο αέρας. Κυρίως λόγω του φούρνου βέβαια. Έφτιαχνε τα πιο υπέροχα λαχταριστά τραγανιστά βουτυράτα κρουασάν. Μπορούσα να φάω ένα ολόκληρο ταψί *(σημ.: αν γίνεται να μυρίσει κρουασάν το θέατρο θα ήταν τέλεια)*.

ΛΟΥΙΖΑ: Ναι, το βλέπω αυτό! *(του χαϊδεύει την κοιλιά – αυτός της χτυπά το χέρι)*
(Βρίσκονται στην άκρη του πεζοδρομίου πριν περάσουν στον δρόμο).

ΜΑΓΟΣ: Ε, πρόσεχε! Στοπ!

ΛΟΥΙΖΑ: Τι;

ΜΑΓΟΣ: Καλά δε βλέπεις; Πρέπει να περάσουμε απέναντι. Κι έχει ένα σωρό αυτοκίνητα.

ΛΟΥΙΖΑ: Η μυρωδιά μου έχει σπάσει τη μύτη και αποσυντονίστηκα τελείως. Μάλλον έχεις δίκιο για τα κρουασάν. *(Κοιτάζει τη ΣΤΗΛΗ-σήμα)* Μα τι περίεργο σήμα είναι τούτο; Τώρα που το παρατηρώ, όλα τα σήματα είναι περίεργα. Καλά έτσι ήταν στη γειτονιά σου;

ΜΑΓΟΣ: Όχι, αυτό απλώς ήταν ένα παιχνίδι φαντασίας που μου άρεσε να παίζω για να περνάω ευχάριστα στη διαδρομή.

ΛΟΥΙΖΑ: Ενδιαφέρον. Για πες.

¹ Ο Clet Abraham χακάρει σήματα της τροχαίας με αυτοκόλλητα βινυλίου:
<https://www.theguardian.com/cities/gallery/2015/may/21/clet-abraham-hacked-street-signs-in-pictures>

ΜΑΓΟΣ: Να, σκεφτόμουν ότι ένα κομμάτι από τα σήματα που έβλεπα στο δρόμο είχε σβηστεί με τον καιρό κι εγώ μέσα στο μυαλό μου προσπαθούσα να το ξανασυμπληρώσω.

ΛΟΥΙΖΑ: Δεν το πολυκατάλαβα αυτό.

ΜΑΓΟΣ: Δες ένα παράδειγμα *(παρουσιάζεται στην προβολή)*. Ξέρεις το σήμα που σημαίνει υποχρεωτική κατεύθυνση πορείας προς τα δεξιά;

ΛΟΥΙΖΑ: Ναι, αμέ! Δεν είναι στρογγυλό μπλε με ένα λευκό βελάκι που δείχνει δεξιά;

ΜΑΓΟΣ: Ακριβώς! Ε, λοιπόν εγώ φανταζόμουν ότι το βελάκι ήταν μια κιθάρα που έπαιζε ένας μουσικός, η μύτη του πινόκιο ή το κεφάλι από ένα ψαροκόκαλο.

ΛΟΥΙΖΑ: Ωραίο! Α, κι εγώ θέλω να το κάνω. Να εδώ έχει ένα σήμα. Γρήγορα, δώσε μου έναν μαρκαδόρο από τη τσάντα σου, τώρα που δεν μας βλέπει κανείς.

ΜΑΓΟΣ: Όχι Λου! Δεν μπορούμε να πειράξουμε το πραγματικό σήμα. Πρώτον είναι παράνομο και δεύτερον μπορεί να είναι επικίνδυνο για τους οδηγούς και για τους πεζούς.

ΛΟΥΙΖΑ: Κρίμα. Έχεις δίκιο όμως.

ΜΑΓΟΣ: Μη στεναχωριέσαι, έχω λύση *(βγάζει από την τσάντα του μια εκτυπωμένη σελίδα με 4 σήματα, την οποία έχει και το κοινό και ένα στυλό)*. Ορίστε! Μπορείς να δοκιμάσεις με αυτά.

(Η ΛΟΥΙΖΑ παίρνει τα υλικά και κάθεται στο πλάι από το ΤΟΙΧΑΚΙ πεζοδρόμιο και πέφτει με τα μούτρα στη ζωγραφική. Ο ΜΑΓΟΣ πάει στην άκρη της σκηνής και απευθύνεται στο κοινό.)

Γεια σας! Δεν ξέρω αν το έχετε ήδη παρατηρήσει, αλλά έχετε κι εσείς μια σελίδα σαν αυτήν που έδωσα στη Λουίζα. Αν θέλετε, όσο την περιμένουμε να τελειώσει, μπορείτε να δοκιμάσετε κι εσείς να πειράξετε τις πινακίδες. Και φυσικά μπορείτε να δείχνετε μεταξύ σας τι φτιάξατε. Μαέστρο!

Ακούγεται μουσική.

ΛΟΥΙΖΑ: Τελείωσα! Τα κατάφερα! Θες να σου δείξω;

ΜΑΓΟΣ: Αμέ! Να δούμε όμως πρώτα τι σκέφτηκαν οι υπόλοιποι;

ΛΟΥΙΖΑ: ΟΚ.

ΜΑΓΟΣ: Λοιπόν, για να δούμε. Ποιος θέλει να μας δείξει;

Δείχνει με το ραβδάκι ποιος να απαντήσει. Ένας βοηθός πηγαίνει κοντά βγάζει φωτογραφία το χαρτί και το στέλνει στην προβολή. Δίνει το μικρόφωνο για να περιγράψει ο δημιουργός τι βλέπουμε. Ο ΜΑΓΟΣ σχολιάζει θετικά, π.χ. «Υπέροχο!», «Φανταστικό!», «Πολύ δημιουργικό!».

ΜΑΓΟΣ: Λουίζα, να δούμε τώρα και το δικό σου;

ΛΟΥΙΖΑ: Ορίστε *(φαίνεται στην προβολή και εξηγεί)*.

ΜΑΓΟΣ: Μπράβο Λου! Πάρα πολύ όμορφες ιδέες. Νομίζω ότι σου αξίζει ένα ζεστό κρουασάν! Κερνάω.

ΛΟΥΙΖΑ: Καλά, μπορούμε;

ΜΑΓΟΣ: Στη φαντασία μου δεν είμαστε; Ε, λοιπόν εγώ λέω ότι μπορούμε. Έλα γρήγορα, τώρα που ο δρόμος είναι άδειος *(την τραβάει από το χέρι και τρέχουν εκτός σκηνης)*.

Σβήνουν τα φώτα και ακούγεται ήχος τηλεμεταφοράς, ενώ στην οθόνη παίζει ένα εφέ δίνης.

7. Dancing in the dark

Στην οθόνη προβάλλεται ένα παιδικό δωμάτιο. Ο ΜΑΓΟΣ και ΛΟΥΙΖΑ φορούν αστείες πιτζάμες και παντόφλες ζωάκια. Μια ΣΤΗΛΗ ξαπλωμένη είναι το κρεβάτι, ένας ΚΥΒΟΣ κομοδίνο, η ένα ΤΟΙΧΑΚΙ πάνω σε ένα ΚΥΒΟ το γραφείο, ένας ΚΥΒΟΣ μαζί με ένα όρθιο ΤΟΙΧΑΚΙ είναι καρέκλα. Υπάρχει το ΣΕΝΤΟΥΚΙ και η ΝΤΟΥΛΑΠΑ. Πάνω στο κρεβάτι είναι μια ΚΙΘΑΡΑ.

ΛΟΥΙΖΑ: Καλά! Τα κρουασάν ήταν θεϊκά! Είχες απόλυτο δίκιο. Για ένα πήγαμε και τελικά έφαγα τέσσερα.

ΜΑΓΟΣ: Έξι έφαγες, αλλά ποιος μετράει;

ΛΟΥΙΖΑ: Ωχ! Μήπως γίνεται όταν με το καλό τηλεμεταφερθούμε πίσω, να αφήσω 2-3 κιλάρια στη φαντασία σου; *(κοιτά τριγύρω)* Και μια και είπα πίσω, που είμαστε τώρα;

ΜΑΓΟΣ: Στο παιδικό μου δωμάτιο! Κοίτα, κοίτα! Το κρεβάτι μου! Και το κομοδίνο και το γραφείο και η καρέκλα μου!

ΛΟΥΙΖΑ: Σιγά τ' αξιοθέατα!

ΜΑΓΟΣ: Α! Σε παρακαλώ! Αυτός ο χώρος είναι γεμάτος αναμνήσεις!

ΛΟΥΙΖΑ: Έλα μωρέ, δε σε πήραν και τα χρόνια.

ΜΑΓΟΣ: Δεν καταλαβαίνεις Λου. Όταν μέναμε σε αυτό το σπίτι, δεν είχε συμβεί ακόμη το ... *(κομπιάζει)*

ΛΟΥΙΖΑ: Το;

ΜΑΓΟΣ: Ξέρεις.

ΛΟΥΙΖΑ: Τι ξέρω;

ΜΑΓΟΣ: *(φωνάζει)* Το αεροπορικό δυστύχημα Λου! Ο μπαμπάς μου ήταν ακόμα ζωντανός! Ζωντανός Λου!

ΛΟΥΙΖΑ: Ω, συγγνώμη Μάικ! *(τον αγκαλιάζει)* Ώρες, ώρες το μυαλό μου είναι πραγματικά αλλού.

ΜΑΓΟΣ: Έι, πρώτη φορά που ακούω σήμερα το πραγματικό μου όνομα.

ΛΟΥΙΖΑ: Σόρρυ. Μήπως προτιμάς να σε λέω Ματζεστίκ;

ΜΑΓΟΣ: Μπα, όχι μεταξύ μας. Ο Ματζεστίκ είναι ένας ρόλος που δημιούργησα για να κρύβομαι πίσω του και να αισθάνομαι ασφαλής. Αλλά με τους πραγματικούς φίλους δε χρειάζεσαι κάτι τέτοιο, έτσι δεν είναι;

ΛΟΥΙΖΑ: Έτσι ακριβώς! *(του δίνει ένα φιλί στο μάγουλο)* Έλα τώρα! Μη σκοτεινιάζεις! Ξενάγησέ με σε αυτό το απίθανο μέρος. Να, ας πούμε, τι είναι αυτή η κιθάρα πάνω στο κρεβάτι;

ΜΑΓΟΣ: Εκείνη την εποχή η αδελφή μου και οι φιλενάδες της ήταν ερωτευμένες με τον Bruce Springsteen και χάζευαν με τις ώρες τα βιντεοκλίπ του στην τηλεόραση. Κι εγώ αντέγραφα τις κινήσεις του κι ονειρευόμουν να γίνω μια μέρα ροκ σταρ. Ανέβαινα πάνω στο κρεβάτι και φανταζόμουν ότι ήταν η σκηνή. Και από κάτω χιλιάδες οπαδοί να με αποθεώνουν.

ΛΟΥΙΖΑ: Γουου! Δείξε μου!

ΜΑΓΟΣ: Τι;

ΛΟΥΙΖΑ: Ανέβα! Κι εγώ θα κάνω τους οπαδούς.

ΜΑΓΟΣ: *(διστάζει)* Μα...

ΛΟΥΙΖΑ: Άντε. Περίμενες ότι θα σου δινόταν πότε ξανά η ευκαιρία να το κάνεις αυτό;

ΜΑΓΟΣ: Όχι!

ΛΟΥΙΖΑ: Ε, μην την αφήσεις λοιπόν να χαθεί. Σάλτα πάνω.

ΜΑΓΟΣ: Μα, ντρέπομαι.

ΛΟΥΙΖΑ: Σιγά μωρέ. Ποιος σε βλέπει;

ΜΑΓΟΣ: *(δείχνει το κοινό)* Εμ, όλοι αυτοί;

ΛΟΥΙΖΑ: Ουπς! Τους είχα ξεχάσει για να είμαι ειλικρινής. Αλλά δεν πειράζει. Ακόμα καλύτερα. Οπαδούς δεν ονειρευόσουν; Οπαδούς θα έχεις.

(Προς το κοινό)

ΛΟΥΙΖΑ: Σας παρακαλώ πολύ, θα βάλετε ένα χεράκι να τον κάνουμε να αισθανθεί για λίγο ροκ σταρ; Πάμε ρυθμικά παλαμάκια όλοι μαζί.

(Η ΛΟΥΙΖΑ δίνει τον ρυθμό.)

ΛΟΥΙΖΑ: Πάμε κι ένα σύνθημα. Μάικ ζούμε για να σ' ακούμε! Όλοι μαζί! Μάικ ζούμε για να σ' ακούμε!

Άντε λοιπόν Μάικ! Τι περιμένεις; Ή τώρα ή ποτέ! *(Τον σπρώχνει στο κρεβάτι)*

(Ο ΜΑΓΟΣ πηδά πάνω στο κρεβάτι και αρπάζει την κιθάρα. Ξεκινά να ακούγεται η μουσική από το Dancing In the Dark. Ο ΜΑΓΟΣ κάνει τις χαρακτηριστικές χορευτικές κινήσεις του Springsteen και τραγουδά μέχρι και το ρεφρέν. Σε όλη τη διάρκεια η ΛΟΥΙΖΑ ξεσηκώνει το κοινό και το παρακινεί να χειροκροτεί και να επευφημεί. Το τραγούδι τελειώνει μέσα σε χειροκροτήματα. Η ΛΟΥΙΖΑ ευχαριστεί το κοινό. Ο ΜΑΓΟΣ κάθεται στο πλάι του κρεβατιού. Η ΛΟΥΙΖΑ κάθεται δίπλα του. Τον αγκαλιάζει και τον φιλά στο μάγουλο.)

ΛΟΥΙΖΑ: Βλέπεις φίλε μου; Τα παιδικά όνειρα μπορούν να βγουν αληθινά.

ΜΑΓΟΣ: Σ' ευχαριστώ Λου. Τη στιγμή που πήγα να πέσω, βρήκες τον τρόπο να με ανεβάσεις *(Προς το κοινό)* Ευχαριστώ κι εσάς! Ευχαριστώ πολύ!

ΛΟΥΙΖΑ: Δε χρειάζεται να με ευχαριστείς. Ήσουν υπέροχος!

ΜΑΓΟΣ: Ξέρεις, θυμάμαι ότι μου άρεσε τόσο πολύ αυτό το τραγούδι που είχα ξεκινήσει να γράφω δικούς μου στίχους. Βγαλμένους από τη ζωή μου. Μισό...

(Πάει στο ΣΕΝΤΟΥΚΙ και ψάχνει).

ΜΑΓΟΣ: Αχά! Καλά θυμόμουν. Άκου. *(Σιγοτραγουδά a capella. Οι στίχοι εμφανίζονται στην οθόνη).*

Αχ πηγαίνω σχολείο
και με φωνάζουνε φυτό
Πρώτο πάντα θρανίο
μονάχος δίχως κολλητό.

Κι όλο με κοροϊδεύουν
που είμαι διαφορετικός

μα δεν ξέρουν,
ότι μέσα μου έχω φως.

Γιατί έχω ιδέες,
Γιατί έχω ιδέες με φτερά
Και θα έρθει η μέρα

...

ΛΟΥΙΖΑ: Μια μέρα, τι; Γιατί σταμάτησες;

ΜΑΓΟΣ: Γιατί κόλλησα όταν το έγγραφα και ποτέ δεν κατάφερα να το ολοκληρώσω.

ΛΟΥΙΖΑ: Κρίμα, γιατί είναι ωραίο.

ΜΑΓΟΣ: Τι να κάνουμε. Θα μείνει για πάντοτε μισοτελειωμένο.

ΛΟΥΙΖΑ: Να, κρίμα. Εκτός και αν... *(Πετάγεται πάνω και πάει προς το κοινό).*

Γεια σας! Χρειάζομαι και πάλι λίγο τη βοήθειά σας. Μήπως μπορείτε να βάλετε ένα χεράκι να βοηθήσουμε τον Μάγο να γράψει τον τελευταίο στίχο για να ολοκληρώσει το τραγούδι; Ωραία! Σας αφήνω 5 λεπτά να το σκεφτείτε. Μπορείτε να σημειώνετε τις ιδέες σας σε ένα χαρτάκι για να μην τις ξεχάσετε. Αν θέλετε μπορείτε να συζητάτε μεταξύ σας... Μαέστρο!

Παίζει το Dancing in the Dark σε instrumental εκδοχή. Μετά από μερικά λεπτά η ΛΟΥΙΖΑ κάνει νόημα να σταματήσει.

ΛΟΥΙΖΑ: Μάικ, ανέβα στο κρεβ... στη σκηνή παρακαλώ και πιάσε την κιθάρα σου.

Η ΛΟΥΙΖΑ πλησιάζει το κοινό.

ΛΟΥΙΖΑ: Λοιπόν τι έχουμε;

Δείχνει ποιος να απαντήσει. Ένας βοηθός πηγαίνει κοντά και δίνει το μικρόφωνο. Ο ΜΑΓΟΣ παίζει τη στροφή προσθέτοντας τον προτεινόμενο στίχο.

ΜΑΓΟΣ: Γιατί έχω ιδέες,
γιατί έχω ιδέες με φτερά
Και θα έρθει η μέρα
(εδώ προσθέτει αυτό που πρότεινε το κοινό).

Τελικά η ΛΟΥΙΖΑ πετάγεται και λέει... (εκτός και αν κάποιος θεατής πει κάτι παρόμοιο ή και καλύτερο, οπότε κρατάνε αυτό για κλείσιμο).

ΛΟΥΙΖΑ: Εγώ θα πετάξω μακριά!

ΜΑΓΟΣ: Γιατί έχω ιδέες,
γιατί έχω ιδέες με φτερά
Και θα έρθει η μέρα
που εγώ θα πετάξω μακριά!

Γιατί έχω ιδέες,
γιατί έχω ιδέες με φτεράαααα...

Θυμάσαι; Ε, λοιπόν κάπου εδώ γύρω θα βρίσκονται θαμμένες.

ΜΑΓΟΣ: Τι ιδέες βρε Λου; Που να τις βρω μέσα σε αυτό το χάος;

ΛΟΥΙΖΑ: Μα γιατί συνέχεια επαναλαμβάνεις τη λέξη χάος θαρρείς και είναι κάτι κακό;

ΜΑΓΟΣ: Μήπως, επειδή είναι;

ΛΟΥΙΖΑ: Λυπάμαι φίλε μου, αλλά εδώ κάνεις λάθος. Η Mary Shelley, η συγγραφέας του Φρανκενστάιν, είχε γράψει στον πρόλογο του βιβλίου της:

Η εφεύρεση –η δημιουργικότητα, θα έλεγα εγώ – δεν είναι δημιουργία από το κενό, αλλά από το χάος. Τα υλικά πρέπει, καταρχάς, να παρασχεθούν. Μπορεί να δώσει μορφή σε σκοτεινές, άμορφες ουσίες, αλλά δεν μπορεί να δημιουργήσει την ίδια την ουσία.

Κατάλαβες;

ΜΑΓΟΣ: Τσου!

ΛΟΥΙΖΑ: Το χάος παιδί μου, σου παρέχει τα απαραίτητα υλικά για να δημιουργήσεις. Δε χρειάζεται λοιπόν να προσπαθήσεις να το βάλεις σε τάξη, αλλά απλώς να συμφιλιωθείς μαζί του και να το αξιοποιήσεις. Κι εσύ εδώ έχεις μια χαρά χάος!

ΜΑΓΟΣ: Ίσως...

ΛΟΥΙΖΑ: Ναι, έλα!

ΜΑΓΟΣ: Μπα.

ΛΟΥΙΖΑ: Μπαμπάκια!

ΜΑΓΟΣ: Μήπως...

ΛΟΥΙΖΑ: Ναι, ναι!

ΜΑΓΟΣ: Νααα.

ΛΟΥΙΖΑ: Άντε πάλι.

ΜΑΓΟΣ: Νομίζω...

ΛΟΥΙΖΑ: Μη σταματάς! Βάλε δευτέρα και προχώρα.

ΜΑΓΟΣ: ... ότι έχω μια ιδέα!

ΛΟΥΙΖΑ: Ήμουν σίγουρη.

ΜΑΓΟΣ: Βασικά είναι αυτό που είπες.

ΛΟΥΙΖΑ: Εμ, φυσικά και είναι αυτό που είπα. Μου θυμίζεις όμως τι είπα ακριβώς;

ΜΑΓΟΣ: Τα υλικά! Το χάος μας παρέχει τα υλικά για να δημιουργήσουμε. Θα πάρουμε λοιπόν όλα αυτά και θα προσπαθήσουμε να ξαναστήσουμε το δωμάτιό μου.

ΛΟΥΙΖΑ: Ω! Φανταστική ιδέα! Δική μου φυσικά, αλλά βοήθησες κι εσύ λιγουλάκι.

ΜΑΓΟΣ: Έλα Λου. Βάλε ένα χεράκι.

(Δεν μπορούν να θυμηθούν πως ήταν τα πράγματα και διαφωνούν).

ΜΑΓΟΣ: Λοιπόν! Αυτό πρέπει να πάει εδώ!

ΛΟΥΙΖΑ: Όχι, όχι. Αυτό πρέπει να πάει εκεί πέρα. Εκείνο πρέπει να έρθει εδώ.

(Αφού έχουν μετακινήσει αρκετά).

ΜΑΓΟΣ: Μπα! Όχι, όχι! Νομίζω ότι το κοιτάμε από λάθος μεριά. Αυτό φταίει. Πριν είχαμε έρθει από εκεί. Έλα Λου, πιάσε. Μην κάθεσαι.

ΛΟΥΙΖΑ: Άντε πάλι!

(Μετά από μερικές προσπάθειες έχουν κουραστεί και κάθονται πάνω στη ΝΤΟΥΛΑΠΑ που είναι ακόμα ξαπλωμένη).

ΜΑΓΟΣ: Ουφ! Κουράστηκα.

ΛΟΥΙΖΑ: Κι εγώ.

(Κοιτάνε τριγύρω).

ΜΑΓΟΣ: Νομίζω ότι δεν θα καταφέρουμε τίποτα έτσι.

ΛΟΥΙΖΑ: Δυστυχώς νομίζω ότι έχεις δίκιο. Και τώρα; Τέλειωσαν όλα; Αυτό ήταν;

ΜΑΓΟΣ: Όχι βέβαια. Απλώς τόση ώρα βασιζόμαστε κυρίως στη δύναμη των χεριών μας, ενώ θα έπρεπε να αξιοποιήσουμε μια πολύ ισχυρότερη δύναμη.

ΛΟΥΙΖΑ: Σοβαρά; Και ποια υπερδύναμη είναι αυτή;

ΜΑΓΟΣ: Η δύναμη της ανοησίας!

ΛΟΥΙΖΑ: Μάικ είσαι καλά; Μήπως σου έπεσε κάτι στο κεφάλι την ώρα που κουβαλούσαμε;

ΜΑΓΟΣ: Όχι Λου. Ξέρω πολύ καλά τι λέω.

ΛΟΥΙΖΑ: Ε, δε μου εξηγείς κι εμένα τότε;

ΜΑΓΟΣ: Έχεις παρατηρήσει ότι στα παραμύθια συνήθως τα μαγικά ξόρκια είναι λέξεις δίχως το παραμικρό νόημα - δηλαδή «ανοησίες»; Όπως για παράδειγμα Abracadabra, Alakazam ή Abba-Dabba-Ooga-Booga-Hoojee-Goojee-Yabba-Dabba-Doo;

ΛΟΥΙΖΑ: Ναι. Και;

ΜΑΓΟΣ: Αυτό δε συμβαίνει τυχαία. Η «ανοησία», δηλαδή η έλλειψη συγκεκριμένου νοήματος, είναι πολύ πιο ισχυρή από το νόημα. Η ίδια μαγική λέξη μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να μετατρέψει η κακιά μάγισσα έναν πρίγκιπα σε βάτραχο και η καλή νεράιδα μια κολοκύθα σε άμαξα. Οι δυνάμεις και τα όρια μιας «ανόητης» λέξης περιορίζονται μόνο από τη φαντασία και τη δημιουργικότητα αυτού που την προφέρει.

ΛΟΥΙΖΑ: Σωστά!

ΜΑΓΟΣ: Από την άλλη, όταν μια μαγική λέξη είναι έστω και μερικώς κατανοητή, τότε οι δυνάμεις της μειώνονται. Για παράδειγμα, η φράση «σουσάμι άνοιξε» μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο για να ανοίξει τη σπηλιά των 40 κλεφτών ή την πόρτα μιας ντουλάπας.

ΛΟΥΙΖΑ: Ωραία, αλλά γιατί μου τα λες όλα αυτά;

ΜΑΓΟΣ: Θα δεις. Αλλά θα χρειαστώ το ραβδάκι μου. Δώστο μου σε παρακαλώ.

ΛΟΥΙΖΑ: Μα δεν το έχω εγώ!

ΜΑΓΟΣ: Αφού φοράς τα ρούχα μου.

ΛΟΥΙΖΑ: Ναι, αλλά ραβδάκι δεν έχω.

ΜΑΓΟΣ: Ωχ! Που μπορεί να πήγε;

(Αρχίζουν να ψάχνουν. Τελικά το βλέπουν πάνω σε κάποιο από τα σχήματα, αλλά είναι ψηλά και δεν το φτάνουν.)

ΛΟΥΙΖΑ: Νάτο, Μάικ. Νάτο. Εκεί πάνω!

(Ο ΜΑΓΟΣ αρχίζει να χοροπηδά. Προσπαθεί να σκαρφαλώσει, αλλά τίποτα).

ΛΟΥΙΖΑ: Φτάσε το Μάικ. Φτάσε το, μπορείς.

ΜΑΓΟΣ: Μα, δεν μπορώ να φτάσω ως εκεί!

ΛΟΥΙΖΑ: Ε, τότε φτάσε όπου δεν μπορείς!

(Ο ΜΑΓΟΣ δείχνει ότι έχει μια ιδέα! Παίρνει το ΣΕΝΤΟΥΚΙ, το σπρώχνει κοντά και ανεβαίνει πάνω. Κατεβάζει το ραβδάκι του).

ΜΑΓΟΣ: Αχα! Σούπερ! Τώρα θα χρειαστώ και ένα ΝΤΑΝΤΑΝΙ και είμαστε έτοιμοι.

ΛΟΥΙΖΑ: Ένα, τι;

ΜΑΓΟΣ: Ένα ΝΤΑΝΤΑΝΙ.

ΛΟΥΙΖΑ: Τι στο καλό είναι αυτό πάλι;

ΜΑΓΟΣ: Δεν ξέρω. Αλλά ξέρω ότι μας είναι απαραίτητο. Μη με ρωτάς πως.

ΛΟΥΙΖΑ: Και πώς θα βρούμε κάτι που δεν ξέρουμε τι είναι;

ΜΑΓΟΣ: Ίσως θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε ένα.

ΛΟΥΙΖΑ: Μα πώς;

ΜΑΓΟΣ: Με τη δύναμη της φαντασίας και της ανοησίας φυσικά!

(Ο ΜΑΓΟΣ ανοίγει το ΣΕΝΤΟΥΚΙ και παίρνει από μέσα δυο κομμάτια αλουμινόχαρτο. Δίνει το ένα στη ΛΟΥΙΖΑ. Δείχνει προς το κοινό αυτό που κρατά).

Και με αυτό εδώ!

ΛΟΥΙΖΑ: Και πώς θα ξέρουμε ότι αυτό που φτιάξαμε είναι όντως ΝΤΑΝΤΑΝΙ;

ΜΑΓΟΣ: Δεν ξέρω, αλλά αφού είμαστε δυο, έχουμε και δυο ευκαιρίες για να το πετύχουμε.

ΛΟΥΙΖΑ: Ε, μήπως τότε να τις αυξάναμε λίγο ακόμα;

ΜΑΓΟΣ: Μα, πώς;

(Η ΛΟΥΙΖΑ δείχνει το κοινό. Πάει προς την άκρη της σκηνής και δείχνει το αλουμινόχαρτο).

ΛΟΥΙΖΑ: Αν δεν κάνω λάθος πρέπει να έχετε και όλοι εσείς από ένα τέτοιο, σωστά; Μήπως θα μπορούσατε παρακαλώ να φτιάξει ο καθένας σας από ένα ΝΤΑΝΤΑΝΙ μπας και πετύχουμε το σωστό; Ω! Σας ευχαριστώ, είστε υπέροχοι! Μαέστρο!

Ακούγεται μουσική.

(Η ΛΟΥΙΖΑ και ο ΜΑΓΟΣ φτιάχνουν κάτι. Μετά από μερικά λεπτά ο ΜΑΓΟΣ πάει στην άκρη της σκηνής).

ΜΑΓΟΣ: Φώτα παρακαλώ! Για να δούμε. Παρακαλώ σηκώστε όλοι τα ΝΤΑΝΤΑΝΙΑ σας και κρατήστε τα ψηλά.

Ο ΜΑΓΟΣ κουνά αργά το ραβδάκι και μιλά αργά.

ΜΑΓΟΣ: A-bra-ca-da-bra.

Δε γίνεται τίποτα.

ΜΑΓΟΣ: Ωχ. Παρακαλώ όλοι τα ΝΤΑΝΤΑΝΙΑ λίγο πιο ψηλά.

A-bra-ca-da-bra. A-la-ka-zam.

Τα φώτα τρεμοπαίζουν λίγο και ακούγεται ένας πολύ σύντομος ήχος σαν ηλεκτρικό ρεύμα. Η οθόνη αναβοσβήνει μια φορά.

Λουίζα, κάτι γίνεται!

ΛΟΥΙΖΑ: Το βλέπω. Συγκεντρώσου.

ΜΑΓΟΣ: Παρακαλώ όλοι ψηλά. Όσο πιο ψηλά μπορείτε!

Abacadabra. Alakazam.

Τα φώτα αναβοσβήνουν γρήγορα. Ο ήχος από το ηλεκτρικό ρεύμα δυναμώνει.

Abba-Dabba-Ooga-Booga-Hoojee-Goojee-Yabba-Dabba-
Dooooooooooooooooooooo!!!!

Χαμηλώνουν τα φώτα και ακούγεται ήχος τηλεμεταφοράς, ενώ στην οθόνη παίζει ένα εφέ δίνης.

ΛΟΥΙΖΑ: *(φωνάζει)* Μα τελικά ποιο ΝΤΑΝΤΑΝΙ ήταν το σωστό;

ΜΑΓΟΣ: *(φωνάζει)* ΟΛΑΑΑΑΑΑΑΑ.....

Σβήνουν τα φώτα.

9. Σούπερ ευχαριστώ!

Στην οθόνη προβάλλεται το παιδικό δωμάτιο. Ο ΜΑΓΟΣ και ΛΟΥΙΖΑ φορούν τα κανονικά τους ρούχα, αλλά παντόφλες ζωάκια. Είναι πάνω στο κρεβάτι στην πόζα που ήταν στο τέλος της Σκηνης 7. Ο ΜΑΓΟΣ με την ΚΙΘΑΡΑ. Όλα τα έπιπλα είναι στη θέση τους. Ο ΜΠΑΜΠΑΣ φορά στολή πιλότου.

ΛΟΥΙΖΑ: Μάικ, τα κατάφερες! *(Τον αγκαλιάζει και τον φιλά στο μάγουλο).*

ΜΑΓΟΣ: Τα καταφέραμε εννοείς!

(Ακούγεται ένα χτύπημα πόρτας και μπαίνει στη σκηνή ο ΜΠΑΜΠΑΣ.)

ΜΠΑΜΠ.: Μάαααααα. Τι είναι όλη αυτή η φα... *(βλέπει τη ΛΟΥΙΖΑ).* Ω! Συγγνώμη! Δεν ήξερα ότι είχες παρέα.

(Ο ΜΑΓΟΣ πηδά κάτω από το κρεβάτι, τρέχει και αγκαλιάζει τον ΜΠΑΜΠΑ).

ΜΑΓΟΣ: Μπαμπά μου! Μπαμπακούλη μου! Πόσο πολύ μου έλειψες!

ΜΠΑΜΠ.: Πλάκα μου κάνεις; Πριν μια ώρα μαζί δεν τρώγαμε στην κουζίνα;

ΜΑΓΟΣ: Μπαμπά μου! Να ξέρεις ότι σε αγαπώ πάρα πάρα πάρα πολύ!

ΜΠΑΜΠ.: Κι εγώ σ' αγαπώ πάρα πολύ Μάγε Ματζεστίκ!

ΛΟΥΙΖΑ: *(Προς τον ΜΑΓΟ)* Κατάλαβα, κατάλαβα. Έτσι φανταζόσουν ότι σε έλεγε, ε;

ΜΑΓΟΣ: Όχι. Όντως με φώναζε έτσι. Πίστευε πάντα σε μένα και υποστήριζε κάθε τρέλα και όνειρό μου.

ΛΟΥΙΖΑ: Ω!

ΜΠΑΜΠ.: Λοιπόν, λέγε τώρα. Τι στραβοδουλειά σκάρωσες πάλι;

ΜΑΓΟΣ: Τίποτα μπαμπά. Στ' ορκίζομαι.

ΜΠΑΜΠ.: Δεν μπορεί. Για να μου κάνεις ξαφνικά τόσες γλύκες κάτι έχεις κάνει.

ΜΑΓΟΣ: Τίποτα. Απλά σε σκεφτόμουν πολύ σήμερα.

ΜΠΑΜΠ.: Καλά, δε θα μου συστήσεις τη φίλη σου;

ΜΠΑΜΠ.: Χάρηκα πολύ δεσποινίς. *(Σκύβει και της φιλά το χέρι).*

ΛΟΥΙΖΑ: *(Κοκκινίζει)* Μα τι τζέντλεμαν!

ΜΠΑΜΠ.: Τέλος πάντων. Συγνώμη που σας διέκοψα. Πάω εγώ τώρα για να σας αφήσω ήσυχους. Μόνο σας παρακαλώ προσπαθείστε να κάνετε λιγότερη φασαρία. Αύριο έχω μια πολύ ζόρικη πτήση και θέλω να προλάβω να ξεκουραστώ λιγάκι.

Ο ΜΑΓΟΣ και η ΛΟΥΙΖΑ κοιτάζονται τρομαγμένοι. Ο ΜΠΑΜΠΑΣ προχωρά προς την πόρτα.

ΜΑΓΟΣ: Μπαμπά μη φεύγεις.

ΜΠΑΜΠ.: Στο διπλανό δωμάτιο θα είμαι αγάπη μου.

ΜΑΓΟΣ: Όχι, εννοώ για το ταξίδι. Φοβάμαι ότι κάτι κακό θα συμβεί.

ΜΠΑΜΠ.: Μην ανησυχείς Μάγε μου. Πριν το καταλάβεις θα έχω επιστρέψει.

ΜΑΓΟΣ: Μα...

Η ΛΟΥΙΖΑ τον τραβά τον ΜΑΓΟ από το μανίκι.

ΛΟΥΙΖΑ: Δεν έχει νόημα. Δεν μπορείς να αλλάξεις κάτι που έχει ήδη συμβεί. Μέσα στο κεφάλι σου ταξιδέψαμε, όχι πίσω στο χρόνο.

ΜΑΓΟΣ: Έχεις δίκιο Λου. Όμως... Μπαμπά, μπαμπά. Περίμενε. Μισό λεπτάκι μόνο.

(Πάει στο ΣΕΝΤΟΥΚΙ και ψάχνει. Βγάζει ένα post-it και ένα στυλό. Γράφει κάτι. Το δίνει στον ΜΠΑΜΠΑ).

ΜΠΑΜΠ.: *(Διαβάζει, ενώ το post-it παρουσιάζεται στην προβολή. Το κείμενο είναι μέσα σε μια μεγάλη καρδιά)* ΣΟΥΠΕΡ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΜΠΑΜΠΑ! Γιατί είσαι πάντα η σκάλα μου για να σκαρφαλώνω προς τα όνειρά μου και το δίχτυ ασφαλείας μου όταν πέφτω από εκεί πάνω.

(Φανερά συγκινημένος) Αυτό είναι ότι πιο ωραίο μου έχει πει ποτέ κανείς Μάι..., εεε, Μάγε. Θα το έχω πάντα μαζί μου!

(Ο ΜΠΑΜΠΑΣ και ο ΜΑΓΟΣ αγκαλιάζονται σφιχτά).

ΜΠΑΜΠ.: Αχ, φτάνει τώρα. Τι θα λείπει κι η κοπελιά που μας βλέπει να κάνουμε έτσι κοτζάμ μαντράχαλοι;

ΛΟΥΙΖΑ: *(Κρύβει τα δάκρυά της)* Ε-εγώ...

ΜΠΑΜΠ.: Χάρηκα πολύ δεσποινίς. Μάγε, εμείς τα λέμε αργότερα, ε;

ΜΑΓΟΣ: Ναι μπαμπά. Αργότερα.

(Ο ΜΠΑΜΠΑΣ φεύγει. Η ΛΟΥΙΖΑ κάνει να μιλήσει, αλλά ο ΜΑΓΟΣ τη διακόπτει.)

ΜΑΓΟΣ: Μισό...

(Ο ΜΑΓΟΣ πάει προς το κοινό.)

Γεια. Αυτός ήταν ο ΜΠΑΜΠΑΣ μου. Ξέρετε... Δυστυχώς στην πραγματικότητα δεν του έδωσα ποτέ αυτό το χαρτάκι. Νομίζω πως όλοι στη ζωή μας έχουμε τουλάχιστον έναν άνθρωπο που του χρωστάμε ένα ΣΟΥΠΕΡ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ! Αλλά δυστυχώς σχεδόν ποτέ δεν του το λέμε. Γιατί θεωρούμε ότι το ξέρει ήδη, γιατί το αφήνουμε για λίγο αργότερα, γιατί... Μόνο που κάποιες φορές – όπως στην περίπτωση μου - ξαφνικά, χωρίς καμιά προειδοποίηση, αυτό το «λίγο αργότερα» δεν υπάρχει πια.

Γι' αυτό θα σας παρακαλούσα πριν συνεχίσουμε, να αφιερώσετε δυο λεπτάκια για να κάνετε το εξής. Πάρτε ένα χαρτάκι από τον φάκελο και το στυλό και γράψτε ένα σύντομο σημείωμα που να έχει τίτλο «ΣΟΥΠΕΡ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ» για κάποιον που του το χρωστάτε. Και στην πρώτη ευκαιρία, να του το δώσετε. Μην το αφήσετε για «λίγο αργότερα». Μαέστρο...

(Η μουσική σταματά. Η ΛΟΥΙΖΑ πλησιάζει τον ΜΑΓΟ και του δίνει ένα χαρτάκι).

ΜΑΓΟΣ: Ε;

ΛΟΥΙΖΑ: Για σένα. Με πολλή αγάπη. *(Πάει και ακουμπά στην ΝΤΟΥΛΑΠΑ).*

ΜΑΓΟΣ: *(Διαβάζει, ενώ το post-it παρουσιάζεται στην προβολή.)*

Σ' ένα χωράφι έβοσκαν
Ογδόντα πέντε γίδια
Υπήρχαν κι έξι πρόβατα
Που ήταν όλα ίδια
Εκτός απ' το μικρότερο, που 'χε
Ριγέ πιτζάμες

Ένας αετός εφάνηκε
Υπέρβαρος λιγάκι

Χαμένος μες στις σκέψεις του
Αναζητούσε κάτι
Ριγήσανε τα πρόβατα
Ιδρώσανε τα γίδια
Σαν είδανε
Τον αετό
Ω!

ΜΑΓΟΣ: Ορίστε;

ΛΟΥΙΖΑ: Ξανακοίτα το βρε μπουμπούνα!

(Στην οθόνη, το πρώτο γράμμα κάθε γραμμής γίνεται έντονο. Τα γράμματα σχηματίζουν ΣΟΥΠΕΡ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ).

ΜΑΓΟΣ: Ωω! Είσαι απίστευτη!

ΛΟΥΙΖΑ: Φανταστική, μήπως;

(Το βλέμμα του ΜΑΓΟΥ πέφτει ξαφνικά στη ΝΤΟΥΛΑΠΑ πάνω στην οποία ακουμπά τόση ώρα η ΛΟΥΙΖΑ).

ΛΟΥΙΖΑ: Μάικ, γιατί με κοιτάς έτσι; Σκιάζομαι!

ΜΑΓΟΣ: Λου, η ντουλάπα!

ΛΟΥΙΖΑ: Ναι, τι;

ΜΑΓΟΣ: *(δείχνει)* Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ!

ΛΟΥΙΖΑ: Αυτή είναι;

ΜΑΓΟΣ: Ω, ναι.

ΛΟΥΙΖΑ: Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ;

ΜΑΓΟΣ: Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ!

ΛΟΥΙΖΑ: Εννοείς ότι θα μπορούσαμε να είχαμε μπει από την προηγούμενη φορά που είμασταν εδώ;

ΜΑΓΟΣ: Ω, ναι.

ΛΟΥΙΖΑ: Και να είχαμε γλυτώσει όλη αυτή την ταλαιπωρία με το χάος και την ανοησία και τα ντανάνια και τώρα να ήμουν σπιτάκι μου και να χάζευα διαφημίσεις στην τηλεόραση;

ΜΑΓΟΣ: Ω, ναι.

ΛΟΥΙΖΑ: Αλλά από την άλλη θα έχανες την ευκαιρία να ξαναδείς τον μπαμπά σου, σωστά;

ΜΑΓΟΣ: *(αλλάζει τόνο)* Ω, ναι.

ΛΟΥΙΖΑ: Ω, ναι, κόλλησε η βελόνα! Πες επιτέλους και κάτι άλλο.

ΜΑΓΟΣ: Πάμε!

ΛΟΥΙΖΑ: Πάμε;

ΜΑΓΟΣ: Πάμε;

ΛΟΥΙΖΑ & ΜΑΓΟΣ: Πάμε!

(Ο ΜΑΓΟΣ ανοίγει την πόρτα της ΝΤΟΥΛΑΠΑΣ. Κάνει νόημα στη ΛΟΥΙΖΑ να μπει.)

ΜΑΓΟΣ: Προηγούνται οι κυρίες.

ΛΟΥΙΖΑ: Δε σφάξανε! Αφού ξέρεις.

ΜΑΓΟΣ: Καλά, καλά. *(Μπαίνει)*. Έλα τώρα.

(Δεν πολυχωράνε).

ΜΑΓΟΣ: Σιγά! Με στριμώχνεις.

ΛΟΥΙΖΑ: Μπες λίγο πιο μέσα. Το ένα πόδι μου είναι απ' έξω.

ΜΑΓΟΣ: Δεν έχει άλλο χώρο.

ΛΟΥΙΖΑ: Ρούφα την κοιλιά σου.

ΜΑΓΟΣ: Ωχ! Με πάτησες με τις αρβύλες.

ΛΟΥΙΖΑ: Μποτάκια είναι.

ΜΑΓΟΣ: Τελείωνε και κλείσε την πόρτα!

ΛΟΥΙΖΑ: Την πόρτα; Μα σου έχω πει ότι σκιάζο....

(Ο ΜΑΓΟΣ τραβάει τη ΛΟΥΙΖΑ με το ένα χέρι και με το άλλο την πόρτα. Ακούγεται το ΓΚΟΝΓΚ. Αναβοσβήνουν τα φώτα και μετά σβήνουν εντελώς. Ακούγεται ήχος τηλεμεταφοράς, ενώ στην οθόνη παίζει ένα εφέ δίνης.)

ΛΟΥΙΖΑ: Παναγίτσα μου!

10. Ντουλάπα ουκ έστιν εμβήναι δις τω αυτώ

Όλα είναι ακριβώς και στην ΣΚΗΝΗ Ι. Ο ΜΑΓΟΣ και η ΛΟΥΙΖΑ φοράνε τα αρχικά τους ρούχα. Είναι στριμωγμένοι μέσα στην ντουλάπα. Σπρώχνονται και πέφτουν έξω. Η ΛΟΥΙΖΑ βλέπει τον καθρέπτη και κοιτάζεται διστακτικά. Κοιτάζει τον ΜΑΓΟ από πάνω ως κάτω.

ΛΟΥΙΖΑ: Δεν το πιστεύω! Ξαναγίναμε εντελώς εγώ, εγώ κι εσύ, εσύ!

ΜΑΓΟΣ: Αυτό σημαίνει ότι το μεγάλο ταξίδι μας τελείωσε.

ΛΟΥΙΖΑ: Επιτέλους, γυρίσαμε πίσω από εκεί που ξεκινήσαμε!

ΜΑΓΟΣ: Εμ, όχι ακριβώς.

ΛΟΥΙΖΑ: Τι εννοείς;

ΜΑΓΟΣ: Ο Ηράκλειτος είχε πει ότι δεν μπορείς να μπεις για δεύτερη φορά στο ίδιο ποτάμι.

ΛΟΥΙΖΑ: Για ντουλάπα είχε πει κάτι;

ΜΑΓΟΣ: Όχι!

ΛΟΥΙΖΑ: Ε, τότε τι σχέση έχει αυτό με την περίπτωση μας;

ΛΟΥΙΖΑ: Εννοούσε ότι σε κάθε επόμενη φορά θα έχουν αλλάξει τα νερά του ποταμού, αλλά κι εσύ ο ίδιος. Κι εμείς οι δυο αλλάξαμε πολλές φορές σ' αυτό το ταξίδι. Και είμαι σίγουρος ότι και πολλοί από όλους αυτούς εκεί *(δείχνει το κοινό)*.

ΛΟΥΙΖΑ: Και τώρα; Τι θα κάνω εγώ εδώ; Που δεν ξέρω καν που είναι αυτό το εδώ.

ΜΑΓΟΣ: Στη θέση σου δεν θα ανησυχούσα.

ΛΟΥΙΖΑ: Και γιατί παρακαλώ;

ΜΑΓΟΣ: Γιατί δεν υπάρχουν.

ΛΟΥΙΖΑ: Τι εννοείς, δεν υπάρχω; Όπως λέμε «καλά, εσύ δεν υπάρχουν, είσαι καταπληκτική»;

ΜΑΓΟΣ: Όχι εννοώ όπως λέμε «εσύ δεν υπάρχουν, είσαι δημιούργημα της φαντασίας μου».

ΛΟΥΙΖΑ: Μα, δεν μπορεί! Σκέφτομαι – άρα υπάρχω!

ΜΑΓΟΣ: Δεν σκέφτεσαι εσύ. Εγώ σκέφτομαι, ότι εσύ σκέφτεσαι.

ΛΟΥΙΖΑ: Τώρα μπερδεύτηκα. Καλά εγώ, όλοι αυτοί τότε; *(δείχνει το κοινό)*

ΜΑΓΟΣ: Για να είμαι ειλικρινής, δεν είμαι σίγουρος...

ΛΟΥΙΖΑ: *(έτοιμη να κλάψει)* Δηλαδή, πάει, θα χαθώ για πάντα;

ΜΑΓΟΣ: Μην στεναχωριέσαι, όσο σε έχω μέσα στο μυαλό και στην καρδιά μου, πάντα θα υπάρχουν. Και δεν έχω σκοπό να σε ξεχάσω ποτέ μετά από όλα αυτά που περάσαμε μαζί.

ΛΟΥΙΖΑ: Αχ, τι συγκινητικό! Αν υπήρχα, τώρα θα σε φιλούσα!

ΜΑΓΟΣ: Για να είμαι ειλικρινής, ούτε και για έμενα δεν είμαι σίγουρος.

ΛΟΥΙΖΑ: Δηλαδή...

ΜΑΓΟΣ: Μόλις τα φώτα σβήσουν, φοβάμαι ότι μαζί τους θα σβήσω κι εγώ (κατσοφιάζει).

ΛΟΥΙΖΑ: (τον αγκαλιάζει από το λαιμό και του δείχνει προς το κοινό) Όχι όμως αν σε πάρουν όλοι αυτοί στο μυαλό και στην καρδιά τους φεύγοντας. Έτσι δεν είναι;

Αρχίζει να παίζει η μουσική από το Dancing in the Dark. Ο ΜΑΓΟΣ και η ΛΟΥΙΖΑ τραγουδούν και χορεύουν αγκαλιασμένοι.

ΜΑΓΟΣ & ΛΟΥΙΖΑ: Γιατί έχω ιδέες,
γιατί έχω ιδέες με φτερά
Και θα έρθει η μέρα
που εγώ θα πετάξω μακριά!

Γιατί έχω ιδέες,
γιατί έχω ιδέες με φτερά
Και θα έρθει η μέρα
που εγώ θα πετάξω μακριά!

ΝΑΙ ΕΓΩ ΘΑ ΠΕΤΑΞΩ ΜΑΚΡΙΑ!

Τα φώτα σβήνουν.